

ΟΙ

ΖΩΣΙΜΑΔΕΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1958

ΤΕΥΧΟΣ 3

ΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΨΑΛΙΔΑΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Α΄.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1958

Τεύχος 3

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητάς και μαθητριάς
τῶν Προτύπων Δημ. Σχολείων τῆς Ζ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΣΕ ΛΙΓΕΣ μέρες κλείνουν τὰ σχολεῖα. Τὸ σχολικὸ ἔτος τελειώνει. Ἀρχίζουν οἱ διακοπές. Μὲ λύπη θ' ἀφήσουμε τ' ἀγαπημένα μας θρανία, θ' ἀποχωριστοῦμε ἀπ' τοὺς ἀγαπητούς μας συμμαθητάς καὶ καθένας θὰ πάρη τὸ δικό του δρόμο. Ἄλλος θὰ πάη στὸ βουνό, ἄλλος θὰ κατεβῆ στὴ θάλασσα, μερικοὶ θὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι στὶς κατασκηνώσεις, ἄρκετοὶ θὰ ταξιδέψουν καὶ θὰ γνωρίσουν κι' ἄλλα μέρη τῆς ὀμορφῆς Πατρίδας μας. Θάναί καὶ λίγοι οἱ ... ἄτυχοι. Αὐτοὶ θὰ ἀναγκαστοῦν νὰ μείνουν στὰ Γιάννινα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάνουν τοῦ χρόνου καλλίτερες διακοπές. Ὅπου κι' ἂν βρεθοῦμε ὁμοῦς αὐτὸ τὸ διάστημα, ποτέ ἄς μὴν ξεχνᾶμε τίς συμβουλές τῶν καλῶν μας δασκάλων. Ἄς φροντίζουμε νὰ εἴμαστε σὲ ὄλα μας πρότυπα καλῶν μαθητῶν. Καὶ στὴ συμπεριφορὰ μας καὶ στὶς συνναστροφές μας καὶ στὰ παιγνίδια μας. Ἔτσι, ὅταν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀνταμώσουμε πάλι τὸ Φθινόπωρο, θὰ χαροῦμε πολὺ ὅταν οἱ σεβαστοὶ μας διδάσκαλοι μᾶς ποῦν κι' ἓνα «μπράβο» γιὰ τὴ διαγωγή μας κατὰ τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ γίνονται βέβαια γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ πάρουμε νέες δυνάμεις γιὰ τὴν καινούρια σχολικὴ χρονιά. Αὐτὸ δὲ θὰ πῆ ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τελείως καὶ τὸ βιβλίό μας. Εἶναι τόσες πολλὲς οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας ποὺ ἀρκοῦν καὶ γιὰ παιγνίδι καὶ γιὰ ἀνάπαυση καὶ γιὰ λίγη μελέτη. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀσχολούμεθα πάντοτε, ὅταν μελετοῦμε, μὲ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου μας. Μᾶς ὠφελεῖ πολὺ καὶ τὸ διάβασμα κάθε καλοῦ βιβλίου. Προσοχὴ ὅμως! Μακριὰ ἀπὸ μερικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ ποὺ νομίζουμε πὼς μᾶς εὐχαριστοῦν διαβάζοντάς τα. Αὐτὰ μᾶς βλάπτουν, μᾶς βλάπτουν πολὺ. Εἶναι ἓνα δηλητήριο ποὺ μπαίνει στὸν ὄργανισμό μας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ τὸν καταστρέφει. Ὅταν τὸ ἀντιληφθοῦμε ἴσως θάναί ἀργά. Γιὰ τὸ κακὸ θὰ ἔχη γίνει πιά . . .

ΟΛΕΣ οἱ τάξεις κατέβαλαν φιλότιμες προσπάθειες γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ κομματιοῦ ποὺ ἀνέλαβαν στὸ σχολικὸ κήπο. Κάθε μιὰ φρόντισε νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ καλύτερο. Τὶς συγχαίρουμε ὅλες λοιπὸν καὶ κάνουμε σ' ὅλους τὴ σύσταση νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο νὰ περιποιοῦνται τὸν κήπο τους. Ὅσο γιὰ τὸ δωράκι ποὺ ὑποσχεθήκαμε στὸ προηγούμενο τεύχος μας στὴν τάξη ποὺ θὰ παρουσίαζε τὸ καλλίτερο κομμάτι, βρισκόμαστε σὲ δύσκολη θέση νὰ κρατήσουμε τὴν ὑπόσχεσή μας. Γι' αὐτὸ καὶ χαρίζουμε σ' ὅλους ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες ἀπ' τὴν καλλιέργεια τοῦ σχολικοῦ μας κήπου.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ κράτησε πολὺ κι' ἡ ἀνοιξὴ ἦρθε ἀργά. Δυστυχῶς λίγες μέρες τὴ χαρήκαμε κι' αὐτή. Ἐπίασαν οἱ καλοκαιριάτικες ζέστες. Κι' ἦρθαν μαζὺ μ' αὐτὲς καὶ πολλὲς ἀρρώστειες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Οἱ διδάσκαλοί μας μᾶς συμβουλεύουν καὶ οἱ γονεῖς μας ἐπίσης πὼς νὰ προφυλαγώμαστε ἀπ' αὐτὲς. Προσοχὴ λοιπὸν! Ἄς μὴ πληρώσουμε κι' ἄλλο φόρο στὴν ἀρρώστεια. Ἄρκετὰ ταλαιπωρηθήκαμε μὲ τὴν ἀσιατικὴ γρίπη τὸ χειμῶνα καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς τῆ . . . μαγιάτικη, τὴν ἀνοιξή!

ΤΟΥΣ σεβαστοὺς μας διδασκάλους ποὺ ἀποχωρίζομαστε προσωρινά, λόγῳ τῶν διακοπῶν, εὐχαριστοῦμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά γιὰ τὸ τόσο ἐκοπίασαν γιὰ τὴ μόρφωσή μας καὶ τὴν πρόοδό μας. Ὅσοι δὲ ἀπὸ μᾶς τελειώνουν τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ ετοιμάζονται γιὰ τὸ Γυμνάσιο τοὺς φιλοῦμε τὸ χέρι καὶ τοὺς δίνουμε τὴν ὑπόσχεση πὼς ποτέ δὲν θὰ τοὺς ξεχάσουμε καὶ δὲ θὰ λησμονήσουμε τίς συμβουλές τους.

ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ τοῦ σχολικοῦ ἔτους κλείνει καὶ ἡ Βιβλιοθήκη μας. Κουράστηκε κι' αὐτὴ νὰ ἐξυπηρετῇ τόσους πελάτες ἓνα ὁλόκληρο χρόνο καὶ ζητᾷ τὴν ἡσυχία της... Πὼς νὰ τὴ βοηθῆ ὅμως ὅταν, κάνοντας προσκλητήριο γιὰ νὰ σιγουρευτῆ ἂν ὄλα τὰ παιδιά της — τὰ βιβλία της — βρίσκονται ἐκεῖ, βλέπει πὼς λείπουν μερικὰ, γιὰ τὴ ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μας ξέχασαν νὰ τὰ ἐπιστρέψουν; Θὰ τὴν ἀφήσουμε λοιπὸν ὅλο τὸ καλοκαίρι μὲ τὸ παράπονο; Δὲν τὸ πιστεύουμε. Γιὰ τὸ καὶ οἱ λίγοι ποὺ ἔδειξαν ἀδιαφορία θὰ τρέξουν νὰ τῆς ἐπιστρέψουν τὰ βιβλία ποὺ δανείστηκαν καὶ νὰ τῆς ποῦν μάλιστα καὶ ἓνα μεγάλο «εὐχαριστῶ».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τελείωσαν οι μελαγχολικές βραδυές των Παθών. Τις παρακολούθησα όλες με θεία κατάνυξι. Σήμερα Μ. Σάββατο.

Ἐπικρατοῦσε μία σιωπή πού θά ἔφερνε τή μεγάλη χαρά

Μέ πόση ἀνυπομονή περιμέναμε ὅλοι νά νυκτώσῃ. Ἡ ἡμέρα ἦτο ἡλιόλουστη. Ὅλα παρῴσιάζουν ὄψι χαρούμενη. Τά πουλιά πετοῦσαν ἀνήσυχά σάν νά αἰσθάνονταν καί αὐτά τήν χαρά μας.

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Τό ἀρνί σέ μιά γωνιά μσοχομύριζε, ἡ μαγειρίτσα ἀπό ἐκεῖ μᾶς ἀνοίγε τήν ὄρεξη, ὅλα ἦταν καθαρὰ, ἀνθροστολισμένα. Ἄλλα καί τὰ κόκκινα αὐγά καί τὰ κουλούρια δέν μ' ἄφηναν νά ἡσυχάσω. Ὅλα μᾶς ἔδειχναν ὅτι περιμένουμε ἕνα μεγάλο καί χαρούμενο γεγονός.

Νύκτωσε. Ἡ ὥρα εἶναι 11. Ντάν-ντάν-ντίγκ-ντίγκ ἡ καμπάνα κτυποῦσε χαρούμενα.

Ὅλες οἱ πόρτες τῆς γειτονιάς ἀνοίγαν καί ἔκλειναν, τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν. Ὅλες οἱ αὐλές ἦταν κατάφωτες. Ὁ οὐρανός ἔμοιαζε σάν παράδεισος· φεγγολοῦσε τόσο πολὺ ἀπὸ τὰ ἄστρα πού νόμιζε κανεῖς ὅτι θά κατεβῶν ἄγγελοι. Καθαροὶ καί καλοντυμένοι φτάσαμε καί ἐμεῖς στήν ἐκκλησία κρατῶντας τίς ἀσπρές λαμπάδες.

Στή μέση τῆς ἐκκλησίας εἶχαν τοποθετήσῃ τήν μεγάλη ἐξέδρα καί οἱ πολυέλαιοι ἀστραφταν κατάφωτοι.

Σέ λίγο σβήνουν τὰ φῶτα. Παντοῦ σκοτάδι. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ Ἱεροῦ βλέπουμε ἕνα θεῖο φῶς καί ἀκοῦμε τή βραχνή φωνή τοῦ παπᾶ νά λέῃ: «Δεῦτε λάβετε φῶς».

Ἀκούοντας τὸ θεῖο λόγο, ὁ νοῦς μου ἔτρεξε γιά λίγο στήν ἐποχὴν πού ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Ἐφαντάσθηκα τήν θεία πλάκα τοῦ τάφου νά σηκώνεται ἀπὸ χέρια ἀγγέλων καί ὁ Ἰησοῦς νά πετάῃ στοὺς οὐρανοὺς.

Συνῆλθα ἀπὸ τὸν θόρυβο πού ἔκανε ὁ κόσμος γιά νά προλάβῃ νά πάρῃ πρῶτος ἀπὸ τήν λαμπάδα τοῦ παπᾶ τὸ ἅγιον φῶς.

Ἐτρεξα καί ἐγὼ καί ἔφερα στοὺς γονεῖς μου τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καί τοὺς εὐχήθηκα «Χρόνια πολλὰ». Ὁλη ἡ ἐκκλησία γέμισε ἀπὸ φῶς. Οἱ παπᾶδες μὲ τὰ λευκὰ ἱερά ἄμφα, μὲ τὸ εὐαγγέλιο στά χέρια καί μὲ τήν χορωδία τῆς ἐκκλησίας ἀνεβήκανε στήν ἐξέδρα καί ἀφοῦ διαβάσανε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως ψάλλανε ὅλοι μαζί τὸ «Χριστός Ἀνέστη».

Μέ τίς λαμπάδες πάντα ἀναμένες καί εὐχόμενοι σέ ὅλους «χρόνια πολλὰ γυρίσαμε στό σπίτι.

Στὴν πόρτα μᾶς περίμενε ἡ γιαγιά μου μὲ τὴν κουτάλα στό χέρι. Τῆς εὐχηθήκαμε χρόνια πολλὰ καί καθήσαμε στό τραπέζι. Φάγαμε τὴν μαγειρίτσα καί ἀφοῦ τσουγκρίσαμε τὰ αὐγά, ἱκανοποιημένοι πήγαμε νά κοιμηθοῦμε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΣ
ΣΤ' τάξις 6)ταξίου.

Πάσχα στό χωριό

—Χριστὸς ἀνέστη, χρόνια πολλὰ ἀκούγεται, ἡ τρεμάμενη φωνὴ τοῦ Παπᾶ — Λάμπρου.

—Ἀληθῶς ἀνέστη φωνάζουν οἱ χωριανοὶ κι' ὅλων τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπὸ χαρὰ.

Σέ λίγο οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ γέμισαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς. Καθ' ἕνας κρατῶντας ἀναμμένη τὴ λαμπάδα τῆς Ἀναστάσεως, κατευθυνόταν πρὸς τὸ σπίτι του γιά νά γορτάσῃ τὴν νύχτα τοῦ Πάσχα ὅπως συνηθίζεται σέ κάθε Ἑλληνικῇ γωνιά.

Μὰ δέν ἄργησε νά χαράξῃ. Καί τὸ λάλημα τῶν πετεινῶν τὸ συνώδευαν σήμερα τραγοῦδα, ὄργανα, χαρούμενες φωνές.

Σέ κάθε αὐτὴ φτωχοῦ ἢ πλουσιοῦ ἕνα ἀρνί γυρίζεται στὴ σοῦβλα πού ἡ μυρουδιά του σοῦ ἀνοίγει τὴν ὄρεξη.

Ἄρχισε τὸ μεγάλο γλέντι. πού θά συνεχίζοταν μέχρι τὸ ἄλλο πρωῒνό,

Ὅλα γελοῦν, ὅλα γιορτάζουν. Ἡ φύσι μὲ τὸ γιορτινὸ της φόρεμα, ὁ ἥλιος μὲ τίς χρυσοκέντητες ἀκτίνες, τὰ πουλιὰ μὲ τίς πρωῒνές μελωδίες δίνουν στό χωριὸ μιά χαρούμενη ὄψι. Μὰ κι ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἔβαλαν πείσμα φαίνεται νά ξεπεράσουν τὴν ὁμορφιά τῆς φύσεως.

Τὸ κέφι ἀνάβει. Σηκώνονται οἱ νέοι καί στήνουν χορὸ γύρω ἀπ' τὸ γέριχο πλάτανο τῆς πλατείας κι' οἱ γέροι ἐνθουσιάζονται κι' ἔρχεται στά χεῖλιά τους ἕνα κλέφτικο τραγοῦδι. Οἱ νοικοκυρὲς δέν ξέρουν ποῖον νά πρωτοευχαριστήσουν. Κρασιά, κουκουρέτσι, ἀγὰ κόκκινα, τυρὶ φρέσκο ἀπ' τὴ στάνη καί ἄλλοι διάφοροι μεζέδες σεοβίρονται σ' ὅλους. Οἱ δίσκοι ἀδιάζουν ἐνῶ ἡ ὄρεξις μεγαλώνει.

—Χριστὸς ἀνέστη χριστιανοὶ καί σέ κα θένα ὁ Θεὸς νά χαρίσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

—Στὴν ὕψαι σὰς χωριανὸν κι ὅλοι χαρούμενοι.

Ἡ ὥρα περνᾶ κι' ἦλθε τ' ἀπόγευμα καί τὸ κέφι συνεχίζεται ἐνῶ ἡ ὥρα περνᾶν.

τας φέρε τὴν νύκτα μὰ κανεῖς δέν λείπει νά τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴν πλατεία. Ὅλοι εἶναι κατευχαριστημένοι. Τέτοια Πασχαλιὰ δέν ξανάγινε λέν οἱ γέροι ἐνῶ τὰ βλέφαρα μσοκλείουν. Μὰ δέν τὸ ρίχνουν κάτω. Θέλουν νά ξαναψῶσουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ, νά ξαναζήσουν τίς Πασχαλιές πού ἦταν κι αὐτοὶ παλληκάρια.

Μὰ ἡ ἀγὴ βιάζεται νά δροσίση γιά νά δώσῃ τέλος στό γλέντι τοῦ χωριοῦ. Κι ὅλοι μικροὶ καί μεγάλοι χαρούμενοι γυρίζουν στά σπίτια τους.

ΓΙΣΜΗΝΗ Χ. ΦΕΙΔΗ
Τάξις Ε' 6)ταξίου

Τὸ πασχαλινὸ τραπέζι

«ὦ! τί ὁμορφο πού εἶναι στολισμένο τὸ πασχαλινὸ τραπέζι! Στὴ μέση εἶναι ἕνα καλάθι γεμᾶτο κόκκινα αὐγά. Στὴ σουπιέρα ζεστή-ζεστή ἡ μαγειρίτσα.

Στὴν πιατέλα ψημένο τὸ πασχαλινὸ ἀρνί μσοχομύριζει. Γύρω-γύρω καθόμαστε ὅλοι χαρούμενοι.

Τσουγκρίζομε τὰ αὐγά καί λέμε:

«Χριστὸς Ἀνέστη. Χρόνια πολλὰ».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΠΑΒΡΑΝΟΥΣΗΣ
Α'. Ἐξαταξίου

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Ἡ παπαρούνα εἶναι τὸ πιὸ ὁμορφο ἀγριολούλουδο.

Ἡ ἀγριοπαπαρούνα εἶναι πολὺ εὐαίσθητο λουλούδι. Μᾶς εἶπε ἡ κυρία, ὅτι ὅταν εἶχαν σταυρωμένο στό Σταυρὸ τὸν Κύριον, ἔπεσε μιά στάλα ἐπάνω σὲ μιά παπαρούνα ἄσπρη καί ἀπὸ τότε ἄρχισαν νά θγαίνουν οἱ κόκκινες παπαροῦνες.

Σήμερα ἡ Κάτια μᾶς ἔφερε ἕνα μπουκέτο παπαροῦνες.

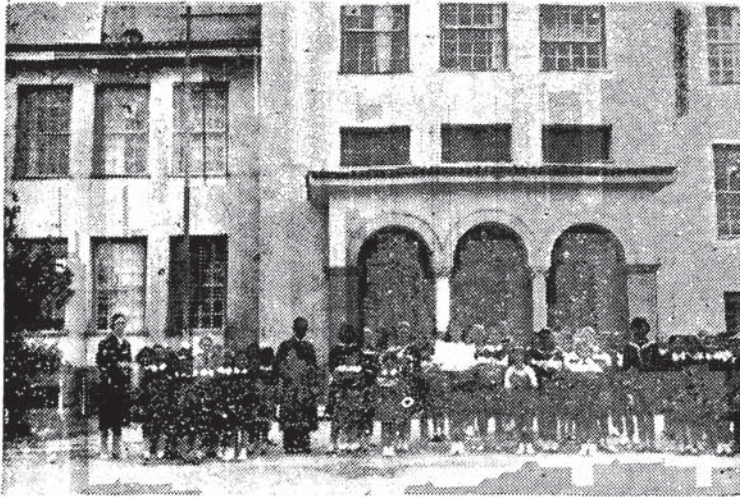
ΤΟ ΤΡΑΓΟῦΔΙ ΤΗΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ

Εἶμαι ἡ παπαρούνα ἐγὼ
μὲ τὸ κόκκινὸ μου χρῶμα
ὁμορφαίνω τὸ βουνὸ
καί τοῦ λιβαδιοῦ τὸ χρῶμα.

ΑΜΑΛΙΑ ΠΑΚΤΙΤΗ
Α' Ἐξαταξίου

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐξαταξίου Προτύπου ξεκινοῦν γιὰ τὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν ἡ διδασκάλισσα κ. Γαλάτεια Κουβάζου καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Ἀνδρέας Γκόγκος.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΜΑΣ

23 Ἀπριλίου. Φωνές ἀκούονται στὴν αὐλὴ τοῦ Σχολείου μας, γέλια, τραγούδια. Παντοῦ ὅπου γυρίσης δὲν θὰ δῆς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ χαμογελαστά, ροδοκόκκινα προσωπάκια τῶν παιδιῶν.

«Ὅπου κι' ἂν κοιτάξεις θὰ ἀντικρύσης τὴν παιδικὴ ἐκείνη ἀθώα ματιά. πὸν κάτι τούτη τὴν στιγμή σου κρύβει. Ὅχι δὲν εἶναι καθόλου κακὸ αὐτὸ πὸν δὲν σοῦ μαρτυρᾷ. Εἶναι μιὰ πράξις πὸν ἀξίζει ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας. Εἶναι ἕνα ξεχείλισμα καρδιᾶς πὸν συμπονεῖ, πὸν ἀγαπᾷ, πὸν θλίβεται ὅταν βλέπῃ ἀδέλφια τῆς νὰ πονοῦν.

—«Ὅ,τι θέλει ὁ καθένας ἅς δώσῃ: γλυκά, αὐγά, κουλοῦρια, τσιγάρα», μᾶς εἶπε πῆ ὁ κύριος Παπαζήσης τὴν προηγούμενη ἡμέρη.

Ποῦ ὅμως θὰ πηγαίναμε αὐτὰ ὅλα; Δίπλα στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου ὑπάρχουν ἀρρωστοὶ στρατιῶτες καὶ ζοῦν μακρυνὰ ἀπὸ τὸ ζωηρὸ τους, μακρυνὰ ἀπὸ τὴ μάνα τους. Τὸ ψημμένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ τους χεῖλι δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ τὴ γλυκεῖα λέξι «Μάνα», καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι :

μερικὰ παιδάκια νὰ τὰ κρατοῦν, ἐνῶ ἄλλα θὰ τὰ μοιράζανε.

Ξεκινήσαμε ὄχι μὲ χαρὰ μὰ μὲ κάποια λύπη καὶ μὲ βαρεῖα καρδιά. Ἦσυχά - ἦσυχά ἀνεβήκαμε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια καὶ φτάσαμε σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα. Ἐκεῖ ψάλλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μιὰ ομάδα παιδιῶν πηγαίνει πρὸς ἕνα δωμάτιο ἀσθενῶν γιὰ νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρά τῆς. Ἦμουν καὶ ἐγὼ στὴν ομάδα αὐτῆ. Μόλις μπήκαμε νεκρική σιγὴ μᾶς ὑποδέχτηκε. Ἀπόλυτος ἡσυχία ἀπλωνόταν. Πῆρα ἕνα κουλούρι, ἕνα πακέττο τσιγάρα, μιὰ σοκολάτα, δυὸ αὐγά, τὰ ἔβαλα σὲ μιὰ πετσέτα χάρτινη καὶ τὰ ἀπόθεσα στὸ τραπέζι ἐνὸς ἀρρώστου.

—«Περαστικά σας» τοῦ εἶπα.

—«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ κορίτσι μου» μοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιάρικη φωνή.

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τότε κύτταξα. Ἦταν χλωμός, ὡς 27 ἐτῶν, μὲ χεῖλη ψημένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ, ἀλλὰ μὲ μάτια σπινθηροβόλα.

Ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέους πηγαινερχόταν στοὺς διαδρόμους. Δώσαμε δῶρα σὲ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς πὸν δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μποῦμε στὸ θάλαμό

—«Παιδί μου, εἶσαι καλά;»

Φέραμε ὅ,τι εἶχε εὐχαρίστησι ὁ καθείς, ἄλλος κουλούρια, ἄλλος τσιγάρα, αὐγά κλπ. Οἱ κυρίες μᾶς τὰ ἔβαλαν μέσα σὲ καλάθια, τὰ στόλισαν μὲ λουλουδάκια ἔδωσαν σὲ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐξαταξίου κοντὰ στοὺς ἀρρώστους στρατιῶτες μας.

τους. Μιά ταμπελίτσα ἔγραφε ἀπ' ἔξω :

« Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος
(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως) »

Θὰ ἦταν πολὺ ἄρρωστοι αὐτοί. Ποῖος ξέρει ἂν θὰ ξανασφίξουν τὴν γλυκεῖα μητέρα στὴν ἀγκάλη τους, ἂν τὰ μάτια τους θὰ ὑγρανθοῦν ἄλλη φορὰ, ἂν ἡ καρδιά τους ξανασκιρτήσῃ ἀπὸ χαρὰ !...

Σὲ λίγο κατεβαίναμε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Στάθηκα καὶ ψέλλισα μιὰ προσευχὴ πρὸς τὴν ἀπηύθυνα μὲ θέρημ πρὸς τὸν Πανδοτήρα Θεό :

— « Θεέ μου κάνε νὰ γίνουν καλὰ ὄλοι οἱ ἄρρωστοι στρατιῶτες μας καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὰ σπίτια τους, Ἄπ' αὐτοὺς θὰ βροῦν ξεκούρασι τὰ χλιοροζιασμένα χέρια τοῦ πατέρα, τὰ πικραμένα χεῖλη τῆς μητέρας, ἀνακούφισι ἢ ἀδελφή ».

Καὶ συνέχισα νὰ κατεβαίνω τὰ σκαλοπάτια.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΛΑΜΟΥ
ΣΤ' Τάξις Ἐξαταξίου

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Τετραταξίου καὶ τῶν Μονοταξίων προσφέρουν τὰ δῶρα στοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Εἶναι 23 Ἀπριλίου 1953 ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Παιδιά ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις τοῦ Τετραταξίου καὶ τῶν Μονοταξίων συγκεντρωθήκαμε στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πᾶμε νὰ προσφέρουμε ἀπὸ ἓνα δέμα στοὺς ἄρρώστους τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἢ « Ἀγάπη », γιὰ νὰ νοιώσουν κι' αὐτοὶ μιὰ χαρὰ καὶ νὰ ξεχά-

σουν τὸν πόνο τους γιὰ λίγο. Τὰ δέματα ἔχουν μέσα αὐγά, κουλούρια, πορτοκάλια, σοκολάτες κτλ τσιγάρα, ὅσα προωρίζονταν γιὰ ἄνδρες.

Ὅλα τὰ παιδιὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια καθαρὰ καθαρὰ μὲ δυὸ δέματα ὁ καθένας στὰ χέρια, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο. Ἦταν μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανός. Τὰ πουλάκια πετοῦσαν στὸν ἀέρα χαρούμενα. Φθάσαμε στὸ νοσοκομεῖο ὁ ἄνθόκηπος βρισκόταν στὶς δόξες. Οἱ πανσέδες εἶχαν φορέσει τὸ βελούδινο τους φόρεμα. Τὰ κρινάκια εἶχαν ὑπερστολισθῆ.

Μὲ φρονιμάδα μῆκαμε στὸ χῶλ τοῦ νοσοκομείου. Μία ἀτμόσφαιρα λύπης ἐπικρατοῦσε παντοῦ. Οἱ καλὲς καὶ περιποιητικὲς νοσοκόμες καὶ ὁ ἐπιστάτης, ἓνας κύριος μετρίου ἀναστήματος, μὲ καφὲ ριγὲ κουστούμι, μᾶς δέχτηκαν μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ καλωσύνη. Στὸ χῶλ ψάλλαμε τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη ». Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνα ρίγος πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ μας—τὴν σκηνὴ ἐκείνη ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω. Ἐνος γέρος προχωρημένης ἡλικίας ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἑνὸς θαλάμου μᾶς κοίταζε πρᾶξενεμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κίτρινο καὶ στεγνὸ. Τὰ μάτια του ἦταν βαθειὰ στὶς κόγχες. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ὡς τὸ φύλλο. Ποῖος ξέρει τί σκεπτόταν δταν μᾶς εἶδε ! Ποῖος ξέρει ποῦ νὰ γύριζε ὁ νοῦς του ! Θὰ σκεπτόταν ἴσως τὸ σπίτι του ἢ τὸ χωριὸ του καὶ τὴν οἰκογένειά του μὲ τὰ παιδιὰ του. Πάσχα ὁ καυμένος μέσα στὸ νοσοκομεῖο !... Πόση λύπη ἀλήθεια ἐνοιώθη ἐκείνη τὴ στιγμὴ ! Πά-

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Τετραταξίου καὶ τῶν Α' καὶ Β' Μονοταξίων σχολείων φωτογραφούμενοι μὲ τὰ δῶρα τους. Ἀριστερὰ τῶν μαθητῶν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας κ. Ἰωάννης Κοτίτσας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Τετραταξίου κ. Δημ. Σακελλαρίου καὶ δεξιὰ ὁ δημῶλος κ. Μ. Κουνάβος.

ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχθές με μεγάλη χαρά περιμένα πώς και πώς την ώρα που θα έτοιμαζε ή μαμά μου το κουτί που θα πηγαίναμε στους άρρωστους.

“Όλα τα παιδιά δώσαμε τα δώρα μας. Κουλούρια, αυγά κόκκινα και τσιγάρα. Στο σχολείο ο κύριος τὰ τακτοποίησε νὰ εἶναι ὅλα ἴδια καὶ τὴν Τετάρτη πήγαμε στὸ Νοσοκομείο τοῦ Κουραμπᾶ πὸν λέγε-

σχα μακρὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του!... Ποιὸς ξέρει θὰ θυμῆθηκε τὰ νειάτα του, πὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου θὰ χόρευε στὴ μέση τοῦ χωριοῦ ὅλο λεβεντιά Ἑλληνική!... Καὶ τώρα!... γέρος δὲν μπορεῖ νὰ σύρη τὰ πόδια του μέσα στὸ νοσοκομείο!...

Ἄφοῦ ψάλλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» τρεῖς φορὲς μετὰ ἀρχίσαμε νὰ μοιράζουμε τὰ δέματα. Μοίρασαν πρῶτα τὰ παιδιά στοὺς ἄντρες, μετὰ ἐμεῖς στὶς γυναῖκες. Ἐμπήκα σὲ ἓνα δωμάτιο ὅπου ἦταν δυὸ γριές καὶ ἓνα παιδάκι. Ἐπήγα σὲ μιὰ γριά πὸν ἦταν ἔως 70 ἐτῶν. Τὰ λίγα ἄσπρα μαλλιά ἔκαναν δυὸ λεπτὲς κοιτίδες πὸν τὶς σκέπαζε ἓνα μαῦρο μαντήλι. Τὸ μέτωπό της τὸ χαράκωναν πολλές ζαρωματιές. Τὰ χέρια της ἦταν ροζιασμένα ἀπὸ τὴ δουλειά. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο. Τὰ μάτια της ἦταν βαθεῖα στὶς κόγχες. Τὴν πλησίασα σιγά-σιγά. Μέσα μου ἔνοιωσα σὰν κάτι νὰ ἀλλάξη. Ἀκούμπισα τὸ δέμα στὸ μικρὸ ἴτουλαπάκι καὶ τὴς εὐχήθηκα νὰ γίνῃ γρήγορα καλά. Ἐνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ποιὸς ξέρει τί θυμῆθηκε ἢ γιαγιά. Θὰ θυμῆθηκε ἴσως τὴν οἰκογένειά της, τὰ μικρὰ καὶ χαριτωμένα ἐγγονάκια της. Θὰ θυμῆθηκε τὸν ἄντρα της, τοὺς συγγενεῖς της. Πι συγκίνησι ἀλήθεια. Ἀνάστασι μακρὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι της μέσα στὸ μικρὸ καθαρὸ τοῦτο δωμάτιο ἄρρωστη!... Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐχω κι ἐγὼ, παιδάκι μου, μιὰ ἐγγογή σὰν καὶ σένα. Τὴν Ἑλένη. Εἶναι 12 ἐτῶν. Φέτος ἔκανα Πάσχα μακρὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ τὴν Ἑλενίτσα μου. Πότε θὰ τὴν ξαναδῶ. Καὶ ἔνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Μὴν στενοχωριέσαι, τὴς λέγω, μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου θὰ γίνετε καλά καὶ θὰ ξαναδῆτε πάλι τὴν ἐγγογή σας καὶ ὅλους τοὺς δικούς σας.

Σὲ λίγο φύγαμε. Στὴν πόρτα ὅλες οἱ νοσοκόμες μᾶς εὐχαρίστησαν καὶ μᾶς εἶπαν πάντοτε τέτοιες ἡμέρες νὰ κάνουμε ἐπισκέψεις στὰ νοσοκομεία.

ΑΓΑΠΗ. Β. ΚΑΡΚΑΜΠΟΥΝΑ
Στ' 4)ξίου.

τα «Ἀγάπη», γιὰ νὰ τὰ μοιράσωμε.

Τὸ νοσοκομεῖο ἔχει πολὺ ὠραῖο κήπο. Εἶναι μεγάλο καὶ καθαρό. Μπήκαμε στὸ διάδρομο καὶ ψάλλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μετὰ δώσαμε τὰ δέματα στοὺς ἄρρωστούς. Τοὺς εὐχηθήκαμε χρόνια πολλὰ καὶ περαστικά τους.

Μᾶς εὐχαρίστησαν καὶ φύγαμε.

Πόσο χάρηκε ἡ μικρὴ μας καρδούλα ἀπὸ τὴν καλὴ πρᾶξι πὸν κάναμε στοὺς πονεμένους μας ἄρρωστους! Καὶ πόσο φανήκαμε στὰ μάτια τους σὰν ἀγγελουδία πὸν σκορπίσαμε στὸ νοσοκομεῖο καλωσύνη καὶ ἀγάπη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΗΤΑ

Α'. Τετραταξίου

"Ανοιξη

Ἐφθάσε ἡ "Ανοιξη. Πέρασε καὶ ὁ πρῶτος μῆνας της.

Οἱ μέρες τῆς ἀνοιξης εἶναι ἠλιόλουστες. Ἡ ἀνοιξη εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐποχὲς τοῦ χρόνου.

Ἦλθαν τὰ χελιδόνια, οἱ πελαργοὶ καὶ τ' ἀηδόνια Ἡ ἀνοιξη μᾶς φέρνει καὶ δυὸ μεγάλες γιορτές: Τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν Λαμπρὴ μετὰ τὰ κόκκινα τὰ αυγά καὶ τὰ κουλούρια.

Ἡ λίμνη εἶναι σὰν λάδι. Τὰ βουνὰ, οἱ κάμποι, τὰ χωράφια, εἶναι γεμάτα ὄσπρια καὶ πρασινάδα. Ὁλοὶ χαίρομεθα τὴν "Ανοιξη. Ὅλο οἱ γύρω λόφοι εἶναι καταπράσινοι. Τὰ πράσινα καὶ κόκκινα λουλούδια μοιάζουν σὰν ἓνα πολύχρωμο χαλί.

Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦν χαρούμενα. Τὰ δένδρα ἔβγαλαν τὰ φύλλα τους. Τὴν "Ανοιξη πηγαίνουμε ἐκδρομὲς. Ἡ καλύτερη ἐκδρομὴ εἶναι νὰ πηγαίνης στὰ βουνὰ ἢ κοντὰ στὴ θάλασσα.

ΚΑΙΤΗ ΔΕΡΔΕΜΕΖΗ

Γ' Τάξις 4)ξίου

Πασχαλιὰτικὰ δέματα
γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο

Ἄπο χτὲς οἱ δάσκαλοι μᾶς, μᾶς εἶπαν: —Ἄθριο παιδιὰ ὅποιος ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φέρῃ κάτι ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ γιὰ τοὺς ἄρρωστούς τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἢ «Ἀγάπη».

Γὰ τοὺς ἄρρωστούς πὸν ἔκαμαν Πάσχα μακρὰ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο τους σπῆτι καὶ τοὺς δικούς τους!!

Θὰ πᾶμε στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο πὸν εἶναι φτωχοὶ ἀσθενεῖς!!...

Σήμερα ἦρθα σχολεῖο!...

Ὅλη ἡ τάξις μᾶς εἶναι ἀναστατωμένη. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ πορτοκάλια, κουλούρια, σοκολάτες, μπισκότα, τσιγάρα, κ.λ.π.

—Γιατί ὅλα αὐτὰ;

—Γιὰ μᾶς;

—Ὅχι βέβαια!

Ἄλλὰ ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω θὰ τὰ πᾶμε στοὺς ἄρρωστούς.

Δῶρα Πασχαλιὰτικὰ!

Ἡ κυρία μᾶς σὰν καλὴ μανούλα μᾶς χάρωσε σὲ παρέες γὰ νὰ κάνουμε τὰ δέματα:

Ἄλλοι κόβουν κόλλες, ἄλλοι βάζουν κουλούρια, ἄλλοι αυγά, καὶ τὰ ἄλλα πράγματα καὶ ἄλλοι τὰ δένουν.

Σωστὸ νοικοκυριὸ!!

Νὰ! Σὲ λίγο τὰ δέματα ἐτοιμάστηκαν.

Καὶ τί ὠραῖα καὶ πλοῦσια πὸν ἦταν!

Καὶ τί δὲν εἶχαν μέσα!

Κουλούρια, αυγά πολύχρωμα, καραμέλες κ.λ.π.

Πόσο θὰ χαροῦν οἱ ἄρρωστοὶ ὅταν θὰ πάρουν τὸ δεματάκι μᾶς!!

Πόση χαρὰ ἔχομε κι' ἐμεῖς ὅλοι, γι' αὐτὸ πὸν ἔκαναμε σήμερα!!

Τὸ ἴδιο ἔκαμαν ὅλες οἱ τάξεις τοῦ σχολείου μᾶς.

Ἐπειφὴ δὲν μπορούσαμε ὅλοι νὰ πᾶμε, βγάλαμε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὴν τάξι μᾶς, τὴν Βίκη καὶ τὸν Μιχαλάκη.

Αὐτὸ ἔκαμαν καὶ οἱ ἄλλες τάξεις.

Αὐτὸ λοιπὸν θὰ μοιράσουν ἄθριο τὰ Πασχαλιὰτικὰ δῶρα μᾶς μετὰ τοὺς δασκάλους μᾶς καὶ θὰ μᾶς ποῦν τὶς ἐντυπώσεις τους.

Περιμένουμε λοιπὸν παιδιὰ τὰ νέα τους.

ΚΟΡΙΝΝΑ ΝΙΚ. ΛΕΜΠΕΣΗ

Β' 4)ξίου

ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΜΑΣ

Πολλές είναι οι ομορφιές και τα στολίδια των Ιωαννίνων. Και ανάμεσα σ' αυτά φαντάζει το πρώσινο νησί που το χαϊδεύουν τα κύματα της ξακουσμένης Γιαννιώτικης λίμνης.

Εύκολο και ευχάριστο είναι το ταξίδι σ' αυτό. Δεν έχεις παρά να κατεβής στην προκυμαία, να πάρης την βενζινάκατο και σε δέκα πέντε λεπτά της ώρας βρίσκεσαι ανάμεσα στα κάπιασπρα σπιτάκια του νησιού, κάτω απ' τα θεώρατα πλατάνια.

Πολλές φορές τὸ ἐπεσκέφθηκα! Μὰ ἡ τελευταία ἀνοιξιὰτικὴ ἐπίσκεψίς σ' αὐτὸ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη.

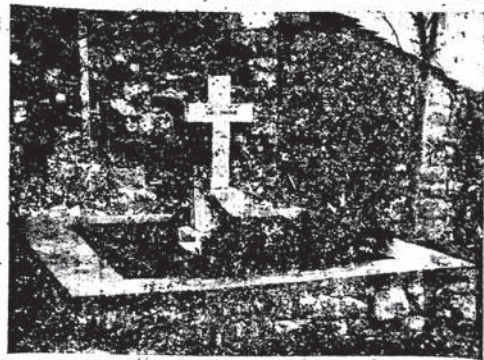
Ὅσο νὰ θαυμάσω τὰ βαθύσκια πλατάνια τῆς προκυμαίας, ὅσο νὰ καμαρώσω τὸ ἀγάλμα τοῦ Μαρβίλη πού μὲ περηφάνια κυττάζει τὸ Δρῖσκο τὸν ἱστορικό, ἡ βενζινάκατος ξανοίχτηκε στὰ γαλανὰ τῆς λίμνης νερά. Ψάρια παιγνίδιζαν δίπλα μας καὶ γὼ μὲ τὸ βλέμμα μου ἐρευνούσα τὰ βάθη τῆς γὰ νὰ ἀνακλύσω τὰ μυστικὰ τὰ περιουσιμένα.

Δίπλα μοῦ ἡ συντροφιά τῆς βίγκας τραγουδοῦσε :

«Χίλια καντάρια ζάχαρι
θὰ ρίξω μέσ' τὴν λίμνη
γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὸ νερὸ
νὰ πιῇ ἡ κυρὰ Φροσύνη».

Κι' ὁ νοῦς μου πέταξε στὰ χροῖνια τοῦ Ἀλῆ Πασῶ τὰ τυραννισμένα! Ἐνῶ ἡ ματιά μου πλανήθηκε πέρα στὸ κάστρο τὸ ξεριπωμένο καὶ ἐπιβλητικό. Ἀλλὰ νά, μπροστά μας ὀρθώνεται τὸ γυμνὸ Μιτσικέλι πρώσινο τώρα καθρεφτίζεται στῆς λίμνης τὰ ἴσουγα νερά. Καὶ τὸ νησί μὲ τὰ καλάμια γύρω του φαίνεται σάν λόφος ξεκομμένος ἀπὸ τοῦ Μιτσικελιοῦ τὴν ἀγκαλιά. Τώρα ἡ βάρκα μας σταματᾷ στὶς μαρμαρένιες σκάλες τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὰ σπιτία ἄσπρα, κατικιάθαρα, σκεπασμένα μέσα στὴν προσινάδα, πνιγμένα στὸ λουλούδι καὶ στὴν εὐωδιά, σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκεσαι σὲ κάποια

παραιυθένια τῆς γῆς γωνιά. Στὸ προσήλιο δίχτυα ἀπλωμένα ἐπιδιορθώνονται ἀπὸ ροζιασμένα χέρια καὶ γερασμένα κορμιά, παραδῶν που ὅλη τους τὴ ζωὴ σχίζουν μὲ τὶς ψαρόβάρκες τὴν ξακουστὴ τὴν λίμνη γὰ νὰ ψαρέψουν τοὺς κυπρίνους καὶ τὰ χέλια τὰ ὄνομαστά.

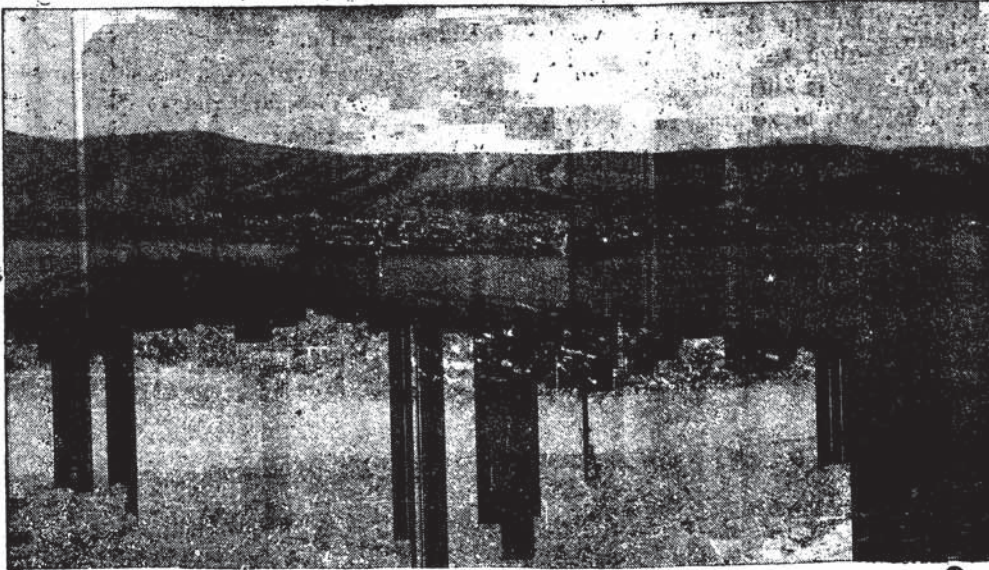

Ὁ τάφος τοῦ Α. Πάλλη στὸ Νησί

Ἐνα δρομάκι κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πλατάνια μᾶς ὀδηγεῖ σ' ἕνα κρυμμένο ἐκκλησάκι, πού διπλά του σώζεται ἀκόμη τὸ σπιτί τὸ ἱστορικό, ὅπου τὸ τέρας τῆς Ἡλείρου παρέδωσε τὴν αἰμοβόρα ψυχή του ἀπ' τὸ καυτὸ μελίβι τῶν στρατιωτῶν τοῦ Χουροῦτ Πασῶ.

Οἱ τρόπες αὐτὸ πάτωμα ἀνοιχτὲς ἀκόμη ἀφήνουν νὰ περάσῃ ἡ μαιτιά μας στὸ ἔσωτερικὸ τοῦ δωματίου καὶ ἡ θαντασία μᾶς νὰ εἶῃ τὸ ἀχνιστὸ αἷμα τοῦ Τυράννου στὰ πόδια τῆς κυρὰ Βασιλικῆς.

Ἐνας ἄλλος ἀνηφορικὸς δρόμος μᾶς φέρνει στὴ Μονὴ τῶν Φιλανθρώπων, στὴν ἱερὴ τοῦτῃ γωνιά τῆς θρησκείας καὶ τῆς σοφίας τῆς ἑλληνικῆς. Ἀνάμεσα στὶς ἀγιογρα-

Τὸ Νησί τῶν Ἰωαννίνων

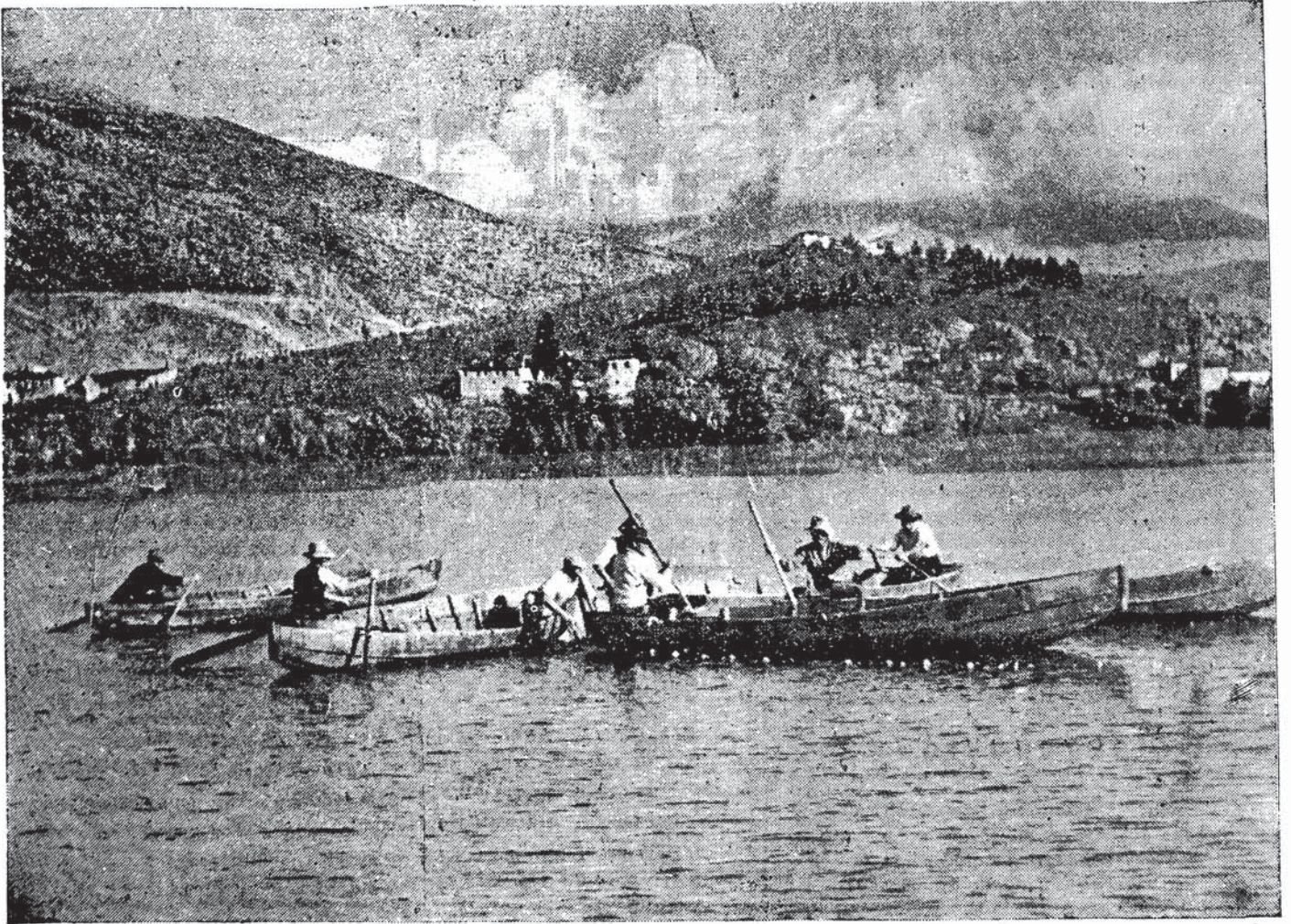

φίες του νομίζεις ὅτι πλανῶνται οἱ σκιές τῶν μεγάλων τοῦ Γένους διδασκάλων. Σοῦ φαίνεται ὅτι ἀκοῦς τὰ προφητικά λόγια τῶν διδασκάλων πού συγκλόνιζαν τὰ στήθη τὰ ἑλληνικά καὶ ἐφτέρωναν τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα στίς δουλῶμέ-

Ἑλληνόπουλα δὲν φωτίστηκαν ἐκεῖ πού με τὴ σειρά τους ἕστερα φωτίσαν ἄλλες σκλαβωμένες ψυχές, γιγάντωσαν τὴν πίστη τους καὶ τίς ἔκαναν ἱκανές νὰ σηκώσουν περὶ φανά τὸ κεφάλι στὸν κατακτητή,

τώρα ἀναπαύεται στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα.

Ταπεινὸς προσοκνητὴς καὶ ἐγὼ ἄφησα τὴν παιδική μου ψυχὴ νὰ λουστῇ στὰ νάματα τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος πού ἀναβλύζουν

Ψάρεμα στὴ λίμνη

νες ψυχές τῶν ραγιαδῶν :

«Μὴ σκιάζεσθε τὰ σκότη !
Ἡ Λευτεριά σὰν τῆς αὐγῆς
τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα
θὰ φέρῃ» !

Πόσες ἀλήθεια ὑπηρεσίες προσέφεραν στὸ ἔθνος τὰ κρουὰ αὐτὰ σχολεῖα τοῦ Νησιοῦ μας ! Πόσα

ν' ἀρπάζουν τὰ ὄπλα καὶ ν' ἀποτινάξουν τὴ σκλαβιά !

Στὸν περίβολο ἑνὸς τέτοιου σχολείου — μοναστηριοῦ, εἶναι καὶ ὁ τάφος τοῦ ποιητοῦ Ἄλ. Πάλλη. Πέθανε στὴν ξενιτειά ἀλλὰ ζήτησε στὴ διαθήκη του νὰ μεταφερθοῦν τὰ λείψανά του ἐδῶ, Κι' ἔτσι

στὸν ἱερὸ τοῦτο ἱστορικὸ χῶρο καὶ μετὰ ἀφοῦ χάρηκα τίς ἄλλες τοῦ νησιοῦ μας φυσικὲς ὀμορφιές ξαναγύρισα στὰ Γιάννενα πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά.

ΠΑΝΑΓ. ΦΛΩΡΟΣ

Ε'. 4)ξίου

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ήταν 1η Μαΐου πρωί. Ή πρώτη άχτίνα του ήλιου με εφάρκην στο κρεβάτι μου. Σηκώθηκα! Βλέποντας την ήμερομηνία θυμήθηκα, πώς από χθές είχαμε ειπή να πάμε εκδρομή. Ντύθηκα, έφαγα τὸ πρωινό μου και σὲ λίγη ώρα είμαστε μέσα εἰς ἓνα αὐτοκίνητο. Ἐκεῖ ἦταν και ἄλλες δύο γνωστές μας κυρίες. Ἐφύγαμε ἔπειτα γὰ νὰ πάμε στὴν βόσση τοῦ Πασσῶ.

Καθὼς προχωρούσαμε θαύμαζα τὴν φύσιν, πὸν εἶχε στρωθῆ με ἓνα πράσινον τάπητα. Ὅσο εφθανε τὸ μάτι σου ἔβλεπες πράσινο. Μόνον πὸν και πὸν διακρίνοντο κάτι κόκκινα στίγματα. Ἦταν παπαροῦνες.

Τὸ θέαμα ἦταν μαγεία. Σὰν νὰ ἔβλεπες ἓνα πράσινο χαλί, με κόκκινα κεντίδια. Σὲ μερικοὺς ἀγροὺς ἔβλεπες πάρα πολλὰ λουλούδια. Παντοῦ λουλούδια. Στὰ βουνά... στοὺς κάμπους... Γιατί ἡ πρωτομαγιά εἶναι τὸ σῆμα τῆς ἀνοίξεως, τῆς πραγματικῆς ἀνοίξεως με τὰ ἀνοιγμένα πὰ λουλούδια.

Τὰ παιδιὰ φοροῦσαν στεφάνια. Τὰ αὐτοκίνητα στολισμένα με διάφορα ἄνθη. Καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν νὰ προῦπαντήσουν τὸν Μάη, πὸν ἔρχοταν ἐπάνω στὸ ἀνθοστόλιστο ἄρμα του, πὸν τὸ ἔσερναν τὰ γλυκόλαλα χελιδόνια και ὁ ἴδιος σκορποῦσε διάφορα ἄνθη. Μὰ μαζί με τὰ ἄνθη σκορποῦσε τὴν χαρὰν και τὴν εὐτυχία.

Στὴ βόσση τοῦ Πασσῶ εφάρκαμε και τὴν ὑπόλοιπη συντροφία μας. Ἐπειτα ὅλοι συμφωνήσαμε νὰ πάμε στὴν Μονὴ Βελλῶς. Ἐκεῖ πέρα ἔτρεχεν γάργαρο νερὸ, πὸν ἔρχοταν ἀπὸ τὸ βουνὸ.

Ἐτρεχε σὰν καταρράχτης και ἐπότηζε τὰ λουλούδια τοῦ Μάη. Ἐκεῖ στὸ ρώθηκα με ἐστὸ Μαγιατικό χορτάρι. Φάγαμε και ἔπειτα κάναμε και μιὰ βόλτα πρὸς τὸ βουνὸ. Φτιάξαμε στεφάνι, και μαζέψαμε ἀνοιξιτικά ἀγριολούλουδα.

Ἐτότερα χαιρετήσαμε τὴν ἀιθέρια ἔσοχὴν και ἐπήραμε τὸν δρόμον τοῦ γυρισμοῦ. Ἄπ' ἐδῶ ἔβλεπες παπαροῦνες, ἄπ' ἐκεῖ μαργαρίτες!... Ὅλα μαρτυροῦσαν τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μάη. Καὶ πάλιν τότε θυμήθηκα πὸς ὁ Μάης εἶναι τὸ σῆμα τῆς πραγματικῆς ἀνοίξεως, τῆς ἀνοίξεως τῆς καρδιάς μας και τῆς εὐτυχίας. Κι' αὐτὸ μᾶς τὸ μαρτυρεῖ και ἓνα ποίημα τοῦ Ἄγγελου Βλάχου:

— Ἦλθεν πάλι ἀνοιξίς,
ἦλθαν τὰ λουλούδια.—
Πράσινα ἡ γῆ φορεῖ
και ἀνθίζει τὸ κλαδί
και παντοῦ χαρᾶς χοροὶ
και χαρᾶς τραγοῦδια...

ΝΙΚ. Γ. ΚΟΤΦΑΛΙΩΤΗΣ
Δ' Τάξις Ἐξαταξίου

Πρωτομαγιά

Ἐφθασε ὁ τελευταῖος μῆνας τῆς Ἀνοίξεως πὸν εἶναι ὁ Μάιος.

Ἀπὸ τὴν παρὰμονὴ ἔτοιμαζόμαστε γιατί μᾶς εἶχε πῆ ὁ μπαμπᾶς ὅτι θὰ πάμε στὴ Δωδώνη.

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἔντεκα ξεκινήσαμε.

Εἶχαμε πάρει μαζί μας κρέας, φροῦτα, τυρόπιτες, κεφτέδες κ.λ.π.

Πήγαμε ἐκεῖ πὸν ἐστέκοταν τὸ λεωφορεῖο και περιμέναμε τοὺς ἄλλους με τοὺς ὁποίους θὰ πηγαίναμε μαζί.

Ὅταν συγκεντρωθήκαμε ὅλοι ξεκινήσαμε.

Τραγουδοῦσαμε και προχωρώντας εἶδαμε τὰ καταπράσινα λειβάδια κεντημένα με χιλιάδες ἀγριολούλουδα, τὰ ἄσπρα ἀρνάκια και τοὺς τσοπάνηδες πὸν τὰ φύλαγαν ἡσυχά—ἡσυχά.

Τέλος φθάσαμε και εἶδαμε κάτ. ἀνθρώπους νὰ χορεύουν.

Τὸ πρωτομαγιατικό στεφάνι

Σήμερον ἡ κυρία μας μᾶς εἶπε νὰ φτιάξουμε ἀπὸ ἓνα στεφάνι πρωτομαγιατικό.

Ὁὰ νομίστη κανεῖς ὅτι τὸ κάναμε με ἀληθινὰ λουλούδια.

Ἄλλ' ὅμως ὄχι! Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὸ μυστικὸ;

Εἶναι ἀπὸ πλαστικὴν... Ὅταν τὰ τελειώσαμε τὰ βάλαμε στὸ τραπέζι. Ἦταν πολὺχρωμα σὰν φυσικά. Τὰ κυττάξαμε και θαυμάσαμε.

Ἐγιναν τόσο ὠραῖα ὅλα!

Στὸ διάλεμμα πέρασε ὁ κύριος Καθηγητῆς τῶν Καλλιτεχνικῶν.

Τὰ εἶδε και μᾶς εἶπε:

—Μπράβο παιδιὰ! Αὐτὰ εἶναι θαύματα!

Αὐτὸ τὸ εἶπε χαρούμενος και μεῖς εὐχαριστήκαμε πολὺ.

Ὅλα ἔγιναν ὠραῖα σὰ νὰ ἦταν με φυσικά λουλούδια.

Ποῖὸ νὰ πρωτοπάρη ἡ κυρία μας γιὰ τὸ μουσεῖο τῆς τάξης μας!

Εἶπαμε κι' ἐμεῖς ὅλοι τὴ γνώμη μας γιὰ τὸ καθένα.

Στὸ τέλος ἡ κυρία μας τὰ κράτησε ὅλα και τὰ ἔβαλε στὸ μουσεῖο τῆς τάξης μας γιὰ νὰ μὴ παραπονεθῆ κανεῖς.

Καλὸ ἦταν και τὸ δικό μου....

Μὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν μοῦ φαίνονται καλύτερα.

Ἄπ' ὅλα μοῦ ἄρεσε τῆς Τούλας γιατί αὐτὴ εἶχε ἀνάμεσα και πράσινα φύλλα.

Ὅσοι τὸ εἶδαν ἐνόμισαν πὸς ἦταν ἀπὸ ἀληθινὰ λουλούδια.

Νὰ γιατί μοῦ ἄρεσε πολὺ αὐτὸ τὸ στεφάνι τῆς καλῆς μου συμμαθητριάς. Κι' ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου:

Μπράβο Τούλα!

Μᾶς ξεπέρασε ὅλους!.....

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΡΑΣΣΟΤ
Β' 4)ξίου

Πὼς πέρασα τὴν Πρωτομαγιά

Ἐμεῖς δὲν πήγαμε πουθενὰ τὴν Πρωτομαγιά. Καθόμουν στὴν πόρτα μου και ἔβλεπα ὅλον τὸν κόσμον νὰ κινῆται και ἔλεγα μέσα μου. Ἐγὼ δὲν θὰ πάω νὰ φτιάσω στεφάνι; Τὸ μεσημέρι με πῆρε ὁ ἀδελφός μου και πήγαμε στὴν γιὰγιά μας. Ἐκεῖ παίξαμε και μαζέψαμε πολλὰ λουλούδια μ' αὐτὰ φτιάσαμε ἓνα ὄμορφο στεφάνι. Ἦ γιὰγιά μου εἶχε ἔ

ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΝΩΛΗ
Τάξις Δ' 4)ξίου

να ὠραῖο κῆπο γεμάτον μὲ δημοφιλῆ λουλούδια.

Μόλις γυρίσαμε στὸ σπίτι μας, ἔβαλε ἡ μητέρα μας νὰ φᾶμε.

Τὸ ἀπόγευμα πήγαμε στὸν Μῶλο γιὰ νὰ παίξωμε. Μόλις ἔπαιρνε νὰ βραδυᾶση ἄρχισε ὁ ἀέρας. Ἡ λίμνη ἦταν ταραγμένη. Ἐνα κύμα ἦλθε καὶ κτύπησε τὶς πέτρες καὶ λίγο νεράκι ἦλθε στὴ μύτη μου, σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε : «Πάει πιά ὁ χειμῶνας, τώρα γιὰ τελευταία φορὰ κτυποῦ με καὶ μεῖς τὶς πέτρες. Ἀπὸ τώρα καὶ πέρα θὰ γαληνέψουμε». Ὅταν ὁ ἀέρας δυναμώσε, γυρίσαμε στὸ σπίτι μας.

ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΠΛΑΤΣΙΚΑΣ
Β' Τάξις Ἐξαταξίου

ΕΦΘΑΣΕ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Νάτην! ἔφθασε ἡ Πρωτομαγιά! Ὁ λαὸς εἶναι χαρούμενος. Τὰ λουλουδάκια ἀνθισαν. Ἡ παπαρούνα ἔβαλε τὸ ὠραῖο φορεματάκι της καὶ εἶναι πῶρα ἑτοιμὴ καὶ κάθεται καμαρωτῆ.

Τὸ ἀεράκι φυσᾷ δροσερὸ καὶ χαϊδεύει τὰ λουλουδάκια ποὺ τὰ κάνει νὰ σκύβουν τὰ κορμάκια τους στὴ γῆ. Τὰ καμπανάκια καὶ οἱ φρέζες κρυφοτραγουδοῦν μὲ τὸ γλυκὸ τους στοματάκι.

Κουνοῦν τὰ φυλλαράκια τους καὶ πιάνονται χέρι—χέρι σὰν νὰ χορεύουν. Ὁ Μάιος θὰ εἶναι δροσερὸς.

Τὰ πουλάκια θὰ κελαῖδουν τὰ γλυκά τους τραγούδια. Οἱ πεταλούδες εἶναι χαρούμενες, καὶ φέρνουν βόλτα στὸ ὀλόχρυσο ἀμάξι τοῦ Μάη.

Αὔριο ὅλοι μὲ χαρὰ καὶ τραγούδια θὰ ὑπεδεχθοῦμε τὸν Μάη.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΖΑΝΤΖΗ
Β' τάξις 6)ξίου

Ἡ Πρωτομαγιά

Ἡ Πρωτομαγιά εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν. Τὴν Πρωτομαγιά ὁ κόσμος πηγαίνει στὶς ἐξόχες καὶ μὲ τραγούδια μαζεύει λουλούδια καὶ κάνει στεφάνια. Μὲ τὰ στεφάνια στολίζουν τὰ σπίτια τους.

ΧΑΡΟΥΛΑ Μ. ΤΣΙΛΙΓΚΑ
Μαθήτρια Α'. Τάξεως
4)ταξίου (Ζ. Π. Α.)

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΜΑΔΙΑ

Εἶναι βαθεῖα χαράματα. Ὁ ἥλιος ἐτοιμάζεται νὰ ἀνεβῆ εἰς τὸ ἀνθοστόλιστο καὶ ὀλόχρυσο ἄμμα του. Ἐγὼ ἀκόμη ἐκοιμόμουν, ὅταν ἄκουσα μιὰ γλυκεῖα καὶ πρωτάκουστη μουσικὴ. Γκλάννν ... γκλάννν ... γκλάννν...

Ἀμέσως σηκώνομαι καὶ τρέχω στὸ παράθυρο καὶ τί βλέπω; Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ πρόβατα.

Μπροστὰ πηγαινανε δύο μεγάλα κριάρια μὲ μεγάλα κουδούνια ποὺ ἀντιλαλοῦσαν στὴν σιωπὴ τοῦ πρωτοῦ καὶ ὠδηγοῦσαν ὅλο τὸ κοπάδι.

Τὰ περισσότερα ἦταν κατάλευκα καὶ τὰ μαλλιά τους σερόνταν στὸ χῶμα. Περπατοῦσαν ἀργὰ - ἀργὰ καὶ κάπου - κάπου ἔσκυβαν γιὰ νὰ ἀρπάξουν λίγη πρασινάδα.

Οἱ τσοπάνηδες κατάκοποι ἀπὸ τὸν πολὺ δρόμο πηγαίνουν καὶ αὐτοὶ ἀργά- ἀργά ἀκουμπώντας, στὰ ραβδιά τους καὶ προσέχουν τὰ πρόβατα νὰ μὴ σκορπιστοῦν.

Πίσω ἕνας γέρο- τσομπάνος, μὲ τὴν βαρειὰ του κάπα στὸ ἕνα χέρι περασμένη καὶ μὲ τὴν ροζιασμένη ἀγκλίτσα του στὸ ἄλλο περπατᾷ σκυψτὸς καὶ σκεπτικὸς.

Λίπλα του πηγαινε ἕνας γέρος σκύλος μὲ σκυψτὸ τὸ κεφάλι. Ἡ σκέψι του τρέγει μακρυνά. Πόσα γόνια τώρα πάει κι' ἔρογεται πῶς στὸς φύλακας στ' ἀγαπιμένο του κοπάδι! Τὰνα θὰ εἴσῃ νὰ ἔανανε βῆ στὰ ψηλὰ βουνά ἢ εἶναι ἢ τελεωταῖα του φοοά!!!

Ἡ ἴδια σκέψι βασανίζει καὶ τὸν παλιὸ του σίντροσο. Τσομπάνος καὶ σκύλος νοῦνια τῶρα ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν ἀνθρώποισι σίντροσοι στὶς κακοκαιρίες τοῦ νειμῶνα καὶ στὰ λιοπήσια τοῦ καλοκαιριοῦ. Μαῖε τοῦνε τὸ ἔσοδ' τους ψωμι καὶ μαῖε πίνουν τὸ δροσερὸ καὶ γάρραρο νερὸ τῶν ψηλῶν βουνῶν.

Ἡ ἔωθ' τῶν κοπαδιῶν τῆς πατοῦδας μας εἶναι διπλῆ.

Τὰ φθινόπωρα ἀφίονται τὰ ἀνταρσιαμένα βουνά ποὺ εἰς λίγα θὰ σκοραστοῦν μὲ μόνια καὶ νὰ κατεβῶν σταθερὰ κῆποις, ὅπου βόσκουν περισσότερα ἔσσο καὶ τσοσῆ.

Ἀποῦ περᾶς ὁ νειμῶνας καὶ λυώσαν τὰ γόνια στὰ βουνά, τὰ δένδρα μπαμπανιμάτουν γι' ὅταν ἢ φωνὴ τοῦ κούκου ἀκουστῆ τότε τὰ καταπράσινα βουνά γεμίζουν καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν κου

δουινῶν, τὰ βελάσματα τῶν προβάτων, τὰ γανγίσματα τῶν σκύλων, ἀπὸ τὰ σαλαγίσματα τῶν βοσκῶν καὶ τὴν γλυκόλαλη φλογέρα τοῦ τσομπάνου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰώνιο ταξίδι τῶν κοπαδιῶν μας.

Τὸ καλοκαίρι στὰ βουνά καὶ τὸν χειμῶνα στοὺς κάμπους, ὅπως λέει καὶ ὁ ποιητὴς μας Κώστας Κρυσταλῆς.

ΚΩΝ)ΝΟΣ Α. ΒΑΤΑΒΑΛΗΣ
ΣΤ' 6)ξίου

Τὸ χθεσινὸ χαλάζι

Ἐγὼ λυπήθηκα ὅταν ἔρριξε χαλάζι, γιατί, θὰ χάλαγε τὰ λουλούδια. Ὅταν ἔρριχνε χαλάζι, ἐγὼ καθόμουνα μπροστὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κοίταξα τὸ χαλάζι καὶ ἡ μάμου ἔλεγε «φύγε Πόλα ἀπὸ τὸ παράθυρο θὰ ἀστράψῃ τώρα».

Τὸ χαλάζι ἔμοιαζε σὰν καρύδι. Ὁ δρόμος φαίνονταν ἄσπρος ἀπὸ τὸ χαλάζι. Τὸ χαλάζι κτύπαγε τὰ δένδρα καὶ ἔπεφταν τὰ φύλλα καὶ οἱ αὐλὲς ἦταν καταπράσινες. Τὸ χαλάζι ἔκανε μεγάλη καταστροφὴ στὰ μπουστάνια. Ὁ κύριος Γκόλας ἐζύγιζε μιὰ μπάλλα χαλάζι καὶ ἦταν δεκατρία δράμα.

ΠΟΛΑ ΔΟΓΟΡΙΤΗ
Α' Ἐξαταξίου

Τὸ καναρίνι μας

Στὸ σπίτι μας ἔχομε ἕνα καναρίνι κλεισμένο σ' ἕνα κλουβί. Εἶναι ἕνα πουλάκι μικρὸ μὲ κίτρινο χῶμα καὶ πολὺ ὠραῖο. Κελαϊδάει ἀπὸ τὸ πρωτῆ.

Τὸ ἀγαπᾶμε ὅλοι πολὺ. Τὸ φροντίζομε μὲ λαχτάρα. Τίποτε δὲν τοῦ λείπει ἀπὸ τὸ φαγάκι του.

Τὸ νεράκι του εἶναι δροσερὸ. Τὸ σπιτάκι του λάμπει ἀπὸ τὴν καθαριότητα.

Αὐτὸ γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ τίπι-τίπι πηδᾷ, βγάζει ἀπὸ τὰ σύρματα τὴ μυτίτσα του καὶ ἔπειτα κουνιέται στοὺς κρικούς καὶ ἀρχίζει τὸ τραγούδι του τὸ γλυκὸ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΥΦΑΝΤΗΣ
Α' 4)ταξίου

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ

Σήμερα πήγαμε στο σχολικό μας κήπο με χαρές, με γέλοια, με τραγούδια και τὰ χέρια μας έτοιμα γιὰ νὰ φυτέψουμε λουλούδια και λαχανικά.

Έκει είδαμε και τὴν πρώτη τάξη.

Κι' αὐτὴ πῆγε γιὰ τὴν ἴδια δουλειά.

Τὸ χῶμα ἦταν κατάμαυρο και ἄσκαφτο.

Πῆραμε σκαλιστήρια, τσάπες, και τὸ

ποὺ μάθαμε γιὰ τὸν κήπο μας και τὸ μουρμούρισα:

—Κηπάκι μου, κηπάκι μου.

Πῶς θάσαι στολισμένο
μὲ λουλούδια και εὐωδιές
θὰ εἶσαι φορτωμένο.....

—“Ολοι μας προσευχηθήκαμε στὸν Χριστούλη μας, νὰ μᾶς εὐλογᾷ τὶς Πασχάλιαιτες ἡμέρες τὸν κήπο μας, κι' ὅταν θὰ ἐπιστρέψουμε νὰ τὸν βροῦμε

Οἱ μοθηταὶ τῆς Ε' Τάξεως Ἐξαταξίου μὲ τὸν δημοδιδάσκικον κ. Γ. Ἐξαρχόπουλον στὸν σχολικὸν τὸν κήπο.

σκάψαμε γιὰ νὰ φυτέψουμε τὰ λουλούδια και τὰ λαχανικά ποὺ εἶχαμε.

Στὸ σκάψιμο βέβαια μᾶς βοήθησε και ὁ κηπουρὸς μας ὁ κύριος—Γιώργης.

Ἐκεῖνος στὸ τέλος μὲ τὴ σβάρνα ἴσωσε τὸ χῶμα και τὸ χάραξε σὲ ἀλλόγια.

Ἐκεῖ μὲ τὴ σειρά ὄλοι μας, βάζαμε σὲ μικρὲς ἀποστάσεις κρεμμύδια, σκόδα, φασόλια κ.λ.π.

Ἡ κυρία μας στὴ μέση τοῦ κήπου ἔκανε ἕναν κύκλο.

Ἐκεῖ πάλι μὲ τὴ σειρά μας, ὄλοι φυτέψαμε πανσέδες, βιολέττες, τριανταφυλλίες, γαρύφαλα, ντάλιες και ἄλλα λουλούδια ποὺ δὲν τὰ θυμᾶμαι ὅλα.

Τώρα νὰ! τὸ κηπάκι μας ὠραῖο!

Στὸ μυαλό μου ἦλθε τὸ τραγούδι

ποὺ ὠραῖο κι' ὅλα μεγαλωμένα.

Στὸν ὕπνο μου εἶδα τὸ κηπάκι μας σὰ ζωγραφιά.

Δὲ μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ σὰ ζωγραφιά και στ' ἀληθινά.

Ἦ Χριστούλης μᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολὺ και θὰ βοηθήσῃ νὰ γίνῃ ὁ κήπος μας ὠραῖος κι' ἐμεῖς ἀκόμη καλύτερα παιδιά.

ΤΖΟΤΑΙΑ Γ. ΧΡΙΣΤΟΓΙΩΡΓΟΥ
Β' 4)ξίου.

Ὁ λαχανόκηπος τῆς Γ'. Ἐξαταξίου

Πέρασαν λίγες ἑβδομάδες, ποὺ ἀρχίσαμε νὰ γινόμεαστε... λαχανοκηπουροί.

Νᾶμαστε λοιπὸν μὲ τὰ σκαλιστήρια και τὰ τσαπιά. Τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς ἔδω

σε ὁ κύριος—Γιώργης ὁ κηπουρὸς μᾶς ὑποδέχθηκε σηκώνοντας λίγα χωματάκια του.

Πρῶτα χρειάστηκε σκάλιμα γιὰ ν' ἀεριστη τὸ χῶμα. Ἐπειτα πότισμα γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ φυτὰ μᾶς νὰ δροσιστοῦν καθὼς και νὰ τραποῦν. Διότι τὸ νερὸ ποὺ ἀπορροφοῦν οἱ ρίζες ἔχει μέσα του λυωμένα διάφορα ἄλατα μὲ τὰ ὁποῖα τρέφονται τὰ φυτὰ. Ἐπειτα βοτανίσαμε τὸν κήπο μας, βγάλαμε δηλ. τ' ἀγριόχορτα, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξηράνουν τὰ λαχανικά μας.

—Πρέπει νὰ τὰ ξεριζώσουμε, γιὰ τὸ ἄγρια αὐτὰ χόρτα εἶναι σὰν τὰ θηρία, μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος. Ἐμᾶς μᾶς φάνηκε ἁστέιο αὐτὸ και γελάσαμε.

Ὁ κήπος μας σὲ λίγο γιὰ εὐγνωμοσύνη, ποὺ τὸν περιποιηθήκαμε, θὰ δέσῃ τοὺς καρποὺς του: Τὶς κόκκινες ντομάτες, τὰ πράσινα φασόλια, τὰ τρυφερά κοκκινθία και ἄλλα. Θὰ μᾶς δίνῃ ἐπίσης ὕγεια και χαρά.

—Χμ!.. θὰ δῆτε ποὺ θὰ τὸν κάνουμε πὸ ὠραῖο, ὅταν θὰ μῆξουμε καλάμια γῦρο - γῦρο, μᾶς λέγει ὁ δάσκαλος μας.

Και τοῦτα τὰ ἀναρριχόμενα φασόλια θ' ἀνεβοῦν ψηλά. Ἔτσι ὁ κηπάκος μας θὰ γίνῃ σὰν πράσινο σπιτάκι. Τὰ καμὲνα ὅμως τὸ νανάκια (τὰ φασολάκια νάνοι), ποὺ θὰ εἶναι ἀνάμεσα, θὰ μείνουν τσοῦτσικα!

—Μπᾶ!.. μᾶς λείπουν μερικὲς τουμάτες μᾶς εἶπε σήμερα ὁ δάσκαλος! Ἦθελα νὰ ξέρω ποὺς μᾶς τὶς ἔβγαλε. Θὰ φντέψουμε ἴσως ἄλλες στὴ θέσι τους.

Κι' ἐγὼ, εἶπα μέσα μου:

—Τὶ μεγάλοι λήσταρχοι!

Μιὰ μέρα καθὼς ἔσκαβα, ὁ κύριος μου εἶπε:

—Δὲν εἶσαι καλὸς κηπουρὸς Ἐλενίτσα.

Μὰ ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ γίνω κηπουρὸς κι' ἔτσι....

Τὸ λαχανόκηπὸ μᾶς τὸν ἔχομε χωρίσει σὲ τέσσαρες βραγιές. Ἡ κάθε ομάδα τῆς τάξεώς μας πῆρε ἀπὸ μιὰ βραγιὰ ὅποια ὁ μάδα θὰ περιποιηθῇ καλλίτερα τὴ βραγιὰ τῆς, θὰ πάρῃ και τὸ βραβεῖο τῆς κηπουρικῆς.

Τότε γοργὲς σχέψεις περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μου: Τὶ βᾶσανα και κόπους περναῖ ὁ κηπουρὸς γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του! Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς δὲν εἶναι μικρὴ δουλειά. Σκάβεις και ἰδρώνεις, ποτίζεις και πάλι ἰδρώνεις.

—Ἐμπρός, δρόμο ἀπ' ἐδῶ! ἀκούεται ὁ τραγὸς ἦχος τῆς καμπάνας τοῦ σχολείου

μας. 'Αρκετά για σήμερα. 'Ο ιδρώτας βρέχει τὸ πρόσωπό μας. 'Αντίο κηπάκι. Τὸ ἀπόγευμα θὰ σὲ ξαναδοῦμε.

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γ' Τάξις 'Εξαταξίου

Ἡ λίμνη τοῦ σχολικοῦ μας κήπου

'Εμεῖς πήγαμε στὴ λίμνη μας. 'Εκεῖ εἶδαμε τὰ ψαράκια ποὺ κολυμπούσαν, καὶ μία πάπια ποὺ κολυμποῦσε καὶ ἤθελε νὰ μᾶς φύγη.

'Ο Κυρ-Γιῶργος ἄνοιξε τὸν πίδακά καὶ ἔτρεχε πολὺ νερό.

Μιά δεσποινίδα μᾶς ἔδωσε ψωμί καὶ ρίξαμε στὰ ψαράκια.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Α' 'Εξαταξίου

Ὁ μικρὸς λαχανόκηπος

Νὰ ποὺ μᾶς ἔφθασε κι' αὐτὴ ἡ ώραία μέρα, ποὺ ὁ κύρ - Γιῶργος, ὁ κηπουρὸς τοῦ σχολείου μας, μᾶς ἔδωσε ἕνα μικρὸ κομμάτι γιὰ νὰ τὸν κάνουμε δικὸ μας κήπο.

Μὲ τὸν κύριό μας, λοιπὸν ἀπεφασίσα με τὸ κομμάτι αὐτὸ νὰ τὸ κάνουμε ἕνα μικρὸ καὶ ὁμορφο λαχανόκηπο.

Πρῶτα τὸν σκάσαμε ἀρκετὲς φορὲς γιὰ νὰ ἀεριστῇ τὸ χῶμα καὶ νὰ μποροῦν εὐκόλα νὰ κυκλοφοροῦν οἱ ρίζες. 'Επίσης καθαρίσαμε τὸ χῶμα ἀπὸ τὶς πέτρες. Τέλος τὸν χωρίσαμε σὲ τέσσαρες θραγιές καὶ ἡ κάθε ὀμάδα τῆς τάξης μας πήρε ἀπὸ μιά θραγιά. Στὴν κάθε θραγιά φυτέψαμε διάφορα λαχανικά.

Πηγαίνομε τακτικὰ στὸν ὁμορφο σχολικὸ μας κήπο ἢ γιὰ νὰ τὸν δοῦμε ἢ γιὰ νὰ κάνουμε μάθημα γιὰ τὰ διάφορα φυτά.

Πήγαμε καὶ σήμερα' εἶχαμε νὰ πᾶμε ἀρκετὲς μέρες αὐτὴ τὴ φορὰ. Πόσο τὸν εἶχαμε ξεχάσει! Μὰ τί βλέπομε!! Πόσο εἶχαν μεγαλώσει τὰ λαχανικά! Τὰ κοίταζα, τὰ ξανακοίταζα καὶ δὲν πίστευα στὰ μάτια μου. Τὶ ώραϊα ποὺ ἦσαν τὰ φασόλια μὲ τὰ πλατεῖα καὶ μακρουλὰ φύλλα τους! οἱ ντομάτες, οἱ κολοκυθιές.

Γιὰ τὸν λαχανόκηπό μας σκεφθῆκαμε πρῶτα πολὺ καὶ ἔπειτα τὸν κάναμε. Σκεφθῆκαμε λοιπὸν νὰ τὸν φράξωμε γύρω γύρω καὶ γι' αὐτὸ φυτέψαμε ἀναρριχόμενα φασόλια γιὰ νὰ ψηλώσουν κι' ἔπειτα νὰ τὰ στηρίξωμε πάνω σὲ καλάμακα. 'Ετσι θὰ γίνῃ σὰν σπιτάκι χωρὶς στέγη καὶ ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴ μιά πλευρά του. Μὲσα στὸ φασουλένιο αὐτὸ σπιτάκι θὰ εἶναι ἄλλα λαχανικά: ντομάτες, φασόλια νάνοι, κολοκυθιές, κλπ. Τὶ ώραϊα ποὺ

θὰ φαίνεται ἔτσι περιποιημένος ὁ μικρὸς μας λαχανόκηπος!

Πόσο μεγάλη εὐχαρίστηση αἰσθάνομαι ὅταν μπαίνο μεῖσα καὶ ἀκούω τὸ ἀπαλὸ φύσημα τοῦ ἀέρα νὰ χαϊδεύῃ τὰ καταπράσινα φυτὰ κι' αὐτὰ νὰ κουνοῦν τὰ φύλλα τους σὰν νὰ χαιρετοῦν.

'Απὸ μεῖσα μου σκέπτομαι πῶς θάναί ὄταν μεγαλώσουν καὶ θὰ κοκκινίσουν οἱ ντομάτες καὶ θὰ ὀρμάσουν ὅλα τὰ λαχανικά, τὰ κολοκῦθια, τὰ φασόλια καὶ ὅ,τι ἄλλο φυτέψουμε στὸν κήπο μας. Πόση ἱκανοποίηση θὰ νοιώσουμε γι' αὐτὸ!

ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΡΝΕΛΗ

Γ' 'Εξαταξίου

Φυτέψαμε τὸν κήπο μας

'Εμεῖς βγήκαμε ἔξω στὴν ἀυλὴ μὲ τὴν κυρία μας, καὶ ἐμπήκαμε στὴν γραμμὴ καὶ ἐπήγαμε στὸν κήπο μας. 'Εμεῖς φυτέψαμε πολλὰ ώραϊα λουλουδία.

'Ἐστερα ἡ κυρία μας σὲ ὅλα τὰ παιδιὰ μᾶς ἔδωσε ἀπὸ ἕνα φασουλάκι καὶ τὸ φυτέψαμε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΙΜΟΓΚΙΝΗ

Α' 'Εξαταξίου

Οἱ μαθηταὶ τῆς Β' Τάξεως Τετραταξίου μὲ τὴν δεικνύσαν διδάκτριά τους.

ΓΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Σήμερα ὅλα τὰ παιδιά πήγαμε στὸν κήπο μας καὶ εἶδαμε διάφορα λουλουδία. Πανσέδες, τριαντάφυλλα, μαργαρίτες, γαρυφαλάκια, βιολέττες καὶ ἄλλα πολλὰ.

Τὶ ώραϊα ποὺ εἶναι!

Στὸν κήπο μας ἔχομε τὸ σῆμα τῆς 'Ακαδημίας μὲ ὀλόασπρα γαρυφαλάκια.

Τὶ ώραϊα ποὺ εἶναι τὰ γαρυφαλάκια, φαίνονται σὰν ἕνα ἄσπρο χαλί.

Οἱ πανσέδες ἔχουν πολὺχρωμα πέταλα. Στὸν κήπο μας ἔχομε καὶ πολὺχρωμες βιολέττες. Οἱ τριανταφυλλιές ἔχουν κόκκινα τριαντάφυλλα, ρόζ, κίτρινα, ἄσπρα καὶ πορτοκαλί. Τὶ ώραϊος ποὺ εἶναι ὁ σχολικὸς μας ἀνθόκηπος μὲ τὰ ὁμορφα λουλουδία του.

ΜΑΡΙΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗ

Α' 'Εξαταξίου

Ὁ κήπος τοῦ σχολείου μας

Στὸ σχολεῖο μας ἔχομε ἕνα μεγάλο κήπο.

Εἶναι χωρισμένος σὲ τρία κομμάτια: Σὲ Δενδρόκηπο, σὲ 'Ανθόκηπο καὶ σὲ Λαχανόκηπο.

Κάθε τάξη παίρνει ἀπὸ ἕνα μικρὸ κομμάτι καὶ τὸ καλλιεργεῖ.

Σπέρνουν καὶ φυτεύουν διάφορα λαχανικά ὄσπρια καὶ λουλουδία.

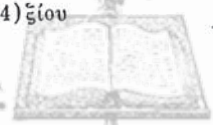
'Ἡ τάξη μας στὸ κομμάτι τῆς φύτεψε λαχανικά καὶ ὄσπρια: σκόρδα, κρεμμύδια, κουνιὰ φαγιὰ καὶ φασόλια.

'Εμεῖς τὸν καθαρίσαμε ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ ὁ κηπουρὸς τὸν ἔσκαψε καὶ τὸν φύτεψε.

Γύρω—γύρω θὰ φυτέψωμε διάφορα λουλουδία γιὰ νὰ ὁμορφῆνῃ. Θέλωμε ὁ κήπος μας νὰ γίνῃ ὁ πιὸ καλὸς καὶ ὁ πιὸ ώραϊος ἀπὸ ἄλλους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΧ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Α' 4)ξίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΔΟΣΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τ Ο Σ Ο Υ Λ Ι

Ένα από τα πιο πολύτιμα πετράδια που στολίζουν την κορώνα της Ελλάδος και που λαμπυρίζει περισσότερο απ' όλα είναι το Σούλι. Το ηρωϊκό Σούλι, που γίγαντας ακλόνητος εκράτησε τον Άλῃ - Πασῶ 13 χρόνια χωρίς να παρθῆ.

Περιτριγυρισμένο από βράχους μοιάζει σαν ένα πελώριο φυσικό φρούριο. Πελώριοι βράχοι, κοφτοί σαν από μαχαίρι, σου φέρνουν ἴλιγγο. Ἄληθινὸ δάσος ἀπὸ βράχους μοιάζουν σαν γκρίζοι δράκοντες, ἔτοιμοι νὰ πέσουν στὴ λεία τους. Μὰ δὲν εἶναι μόνο τὸ ὕψος ποὺ σοῦ προξενεῖ τὸν φόβο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγριωπὴ ὄψις τῆς φύσεως. Ἐκεῖ πέρα ὅλα εἶναι σκυθρωπά, γκρίζα καὶ φοβερά. Τίποτε δὲν γελάει. Τίποτε χαρούμενο. Βαθιά φαράγγια καὶ ἡ βουή τοῦ ποταμοῦ ποὺ τρέχει σοῦ φέρνει ἀνατριχίλα.

Ἡ τοποθεσία αὐτὴ πόσα δὲν ἔχει ἰδῆ, πόσα δὲν ἔχει περάσει! Πόσα δὲν θυμᾶται ἀπὸ τὰ παλιά. Ἀπὸ τὶς δόξες ποὺ πέρασε...

Στὸν δέκατο ἔβδομο αἰῶνα μερικὲς οἰκογένειες Ἡπειρωτῶν βοσκῶν βρῆκαν προστασία μέσα εἰς τὰ φοβερά φαράγγια καὶ τοὺς κοφτοὺς βράχους τοῦ Σουλίου καὶ συνήθισαν καὶ ζοῦσαν εἰς τὰ τρομακτικὰ ἐκεῖνα μέρη. Ἀγάπησαν τὸν τόπο τους καὶ δὲν τὸν ἀποχωριζόταν. Σιγὰ - σιγὰ τὰ 4 χωριά ἔγιναν ἑπτὰ καὶ ὅλοι ζοῦσαν εἰρηνικά.

Μὰ βρέθηκε μία πονηρὴ ἀλεπού, ἕνας αἰμοβόρος λύκος καὶ ἠθέλησε νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία τῶν Σουλιωτῶν. Τὸ 1791 ἔξεστράτευσε ἑναντίον των μὰ οἱ Σουλιῶτες ἦταν Ἕλληνες καὶ οἱ Ἕλληνες ξέρον νὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία των καὶ νὰ πεθαίνουν γι' αὐτήν. Μέσα εἰς τὴν καρδιά τῶν Σουλιωτῶν ἔκαιγε ἄσβεστος καὶ συνεχῶς δυνάμωνε ὁ πόθος γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Μέσα στὶς φλέβες τους τὸ αἷμα κυλοῦσε γοργὰ ζεστό. Ὁ τόπος βοηθοῦσε τοὺς Σουλιώτας γιὰ νὰ πολεμοῦν καὶ νὰ ἀντιστέκονται. Μὰ τὰ στήθη τῶν Σουλιωτῶν γινόταν τώρα κάστρα ἀτσάλινα καὶ ὁ Ἄλη - Πισῶς ἔσπαγε τὰ μοῦτρα του ἐπάνω τους. Ὅλοι σύντροφοι στὸ βόλι, ἀδέρφια στὸ μοῖρασμα τοῦ ψωμοῦ κάτω ἀπὸ τὶς χονδρὲς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, μέσ' τὴν παγωνιὰ μπροστὰ στὸ μαῦρο θάνατο,

Ἕνας Σουλιώτης πολεμιστῆς

μάντευε ὁ ἕνας τὸν πόθο τοῦ ἄλλου καὶ ὅλοι μαζί ἐνωμένοι μετὰ καρδιά ποὺ εἶχε τοὺς ἴδιους κτύπους μετὰ μία ψυχὴ ποὺ αἰσθανόταν τὴ ζητοῦσε. Νίκη καὶ ἐλευθερία. Ὅλοι εἶχαν πιάσει ἕναν τόπο γιὰ πόλεμο. Ἄλλος ἕνα βράχο, ἄλλος μιὰ λακκούβα.

Σωστοὶ ἀετοὶ στὶς ἀετοφωλιές τους. Τρεῖς μῆνες, δλόκληρα μερόνυχτα στὴ γραμμὴ. Καὶ ὅλοι πολεμοῦσαν γιὰ τὸ σίτι τους, τὸ ψωμί τους γιὰ τὴν ἐλευθερία τους.

Εἶχαν σονηθίσει νὰ ἀποκοιμίζονται μετὰ τὸ σφύριγμα τῶν σφαιρῶν, νὰ ξυπνοῦν μετὰ τὴ βροντὴ τοῦ πυροβόλου, νὰ μασσοῦν ξερὸ ψωμί, νὰ τρῶνε τὴν μαρουτὴ μετὰ τὶς φουῦχτες. Ἦταν ὅλοι παλληκάρια διαλεχτά. Τὰ μοῦτρα τους μαῦρα ἀπὸ τὴν μαρουτὴ δὲν ξεχώριζες βράχο ἢ ἄνθρωπο. Ὅλα αὐτὰ ἦταν γλέντια γιὰ τοὺς Σουλιῶτες. Μὰ δὲν ἔλλειπαν καὶ οἱ γυναῖκες. Ἡ Δέσπω Μπότσαρη, ἡ Τζαβέλινα καὶ ἄλλες πρώτες στὸ ἄναμα τοῦ ντουφεκιοῦ. Πότε κουβαλοῦν μαρουτὴ καὶ φουσκία. Πότε πολεμοῦν γιὰ τοὺς ἄνδρες. Τὸ σύνθημα ὅλων τῶν Σουλιωτῶν εἶναι: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος».

Τρεῖς φορές ἐπιτίθεται ὁ Ἄλης (1792—1800) μὰ τὸ Σούλι ἄπαρτο. Βρέθηκε ὅμως ἕνα συγμερὸ φίδι, ἕνας καταραμένος προδότης καὶ πρὸδωσε τὸ Σούλι. Καὶ οἱ Σουλιῶτες πικραμένοι κάνουν συμφωνία μετὰ τὸν Ἄλη νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπο τους, τὴν πατρικὴ τους γῆ. Πικραμένοι ἔφυγαν νικημένοι ὄχι. Ἐδῶ φαίνεται ἡ ἀδούλωτη Ἑλληνικὴ ψυχὴ. Μετὰ τὴ σπαραγμὸ ψυχῆς θὰ ἔφευγαν...

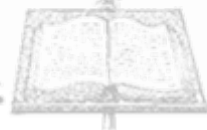
Μὰ ποῖος θὰ ξεχάσῃ τὸ δλοκαῦτωμα τοῦ Σαμουὴλ ποὺ ἔδειξε τὴ θὰ πῆ Ἕλλην. Ἄν κάποιος ἐπισκέπτης περάσῃ ἀπὸ τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα τὸ Σούλι μέσα ἀπὸ τὸ βαθὺ φαράγγι ποὺ περνάει ὁ Ἄχέρων, θὰ ἀκούσῃ κάτι γιγαντωμένες μὰ λυπητερὲς φωνές:

«Ἐχε γειὰ καῦμένη κόσμε,
ἔχε γειὰ γλυκειά ζωὴ
καὶ σὺ δύστυχη Πατρίδα
ἔχε γειὰ παντοτεινὴ».

Στὴν στεριά δὲν ζεῖ τὸ ψάρι οὔτε ὁ ἀνθὸς στὴν ἀμμουδιά καὶ οἱ Σουλιώτισσες δὲν ζοῦνε δίχως τὴν ἐλευθερία».

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ θὰ ἀκούγε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ σελίδα 15

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Τὰ καινούρια μου ρούχα

Εἶναι ἓνα Σαββάτο ἀπόγευμα τοῦ Ἀπριλίου. Ἐγὼ καὶ ὁ μπαμπὰς μου κατεβαίναμε στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ μοῦ ψωνίσω ἓνα φόρεμα. Τὴ χαρὰ πὺ εἶχα! Πήγαινα γελαστή καὶ χοροπηδηστή γιὰ νὰ ψωνίσω τὸ φόρεμά μου. Στὸ δρόμο πὺ πηγαίναμε ρωτᾶω τὸν μπαμπὰ :

—Μπαμπὰ νὰ τὸ ξέρης.

—Τὴ νὰ ξέρω;

—Νὰ. Ὅτι θὰ μοῦ πάρης ἓνα καλὸ καλοκαιρινὸ νάυλον φόρεμα καὶ φουρῶ.

—Νάτα μας. Θέλουμε καὶ φόρεμα νάυλον, θέλουμε καὶ φουρῶ. Ἡ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο.

Ἐγὼ ὅμως χωρὶς νὰ χάσω καὶ ρὸ τοῦ λέγω:

—Καὶ τὰ δύο. Διότι γιὰ φόρεμα πηγαίνουμε καὶ γιὰ νὰ πετᾶ καὶ λίγο χρειάζεται καὶ τὸ φουρῶ.

Σὲ λίγο καταφέρνω τὸν μπαμπὰ μου νὰ μοῦ πάρη καὶ τὸ φουρῶ.

Φθάσαμε ἐπὶ τέλους σ' ἓνα κατάστημα καὶ μπαίνουμε. Μόλις μπήκα με ἐρχεται ὁ καταστηματάρχης :

—Παρακαλῶ, μᾶς λέει.

—Ἐνα φόρεμα νάυλον, θέλουμε.

—Μάλιστα. Τὴ χρῶμα νὰ εἶναι ὅμως;

—Τὸ χρῶμα τοῦ νὰ εἶναι σάξ.

Ἀνοίγει ἓνα ντουλάπι καὶ βγάζει ἓνα ρολὸ ἀπὸ τέτοιο ὕφασμα.

—Ναί, τέτοιο θέλω, φώναξα.

Ἐκοψε ἓνα ἐπτὰ πῆγες, τὸ τύλιξε σὲ ἓνα χαρτὶ καὶ μᾶς τὸ ἔδωσε.

—Τώρα λέγω, στὸν μπαμπὰ μου τὸ φουρῶ.

Ἄ! Καὶ τὸ φουρῶ. Τὸ θυμήθηκες!

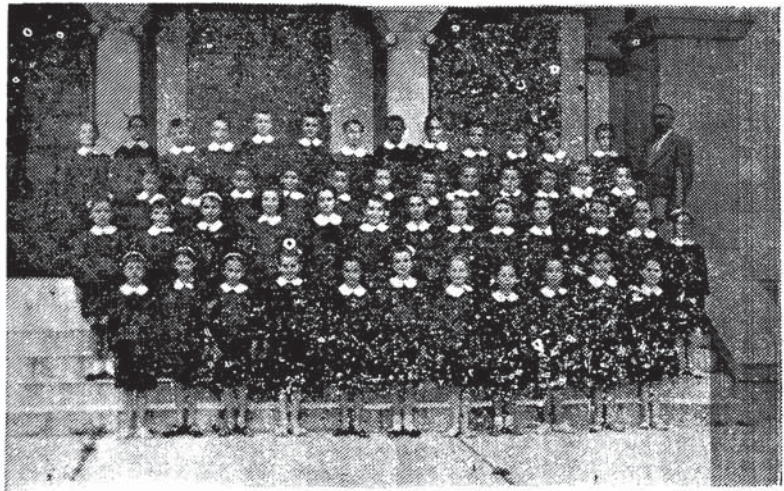
—Ἄμ τι νόμισες. Σὲ ὅλο τὸ δρόμο τὸν νοῦ μου στὸ φουρῶ τὸν εἶχα.

—Λοιπὸν, κύριε, λέγει στὸν καταστηματάρχη, θέλουμε καὶ ἓνα φουρῶ.

—Ἀμέσως, λέει καὶ τρέχει καὶ μᾶς φέρνει ἓνα ὠραῖο φουρῶ μὲ δανδέλλες κλπ.

Ἄφοῦ τακτοποιήθηκε τὸ φουρῶ τὸ πήραμε καὶ φύγαμε.

Στὸ σπίτι πὺ τὸ πήγαμε μὲ περὶ μενε ἢ μοδίστρα. Ἀνοίξαμε τὸ χαρτὶ καὶ βγάλαμε τὸ ὕφασμα. Τὸ ἄ-

Οἱ μαθηταὶ τῆς Γ' καὶ Δ' Τάξεως Τετρατάξιου μὲ τὸν διδασκαλὸν τῶν κ. Θρ. Βλαδίκαν.

πλώσαμε πάνω στὸ κρεβάτι.

—Ὁραῖο εἶναι, μοῦ εἶπε ἡ μοδίστρα μας.

—Μπὰ, καθόλου καλὸ, μὲ πείρα ξε ὁ μπαμπὰς μου.

Νὰ τὸ γυρίσωμε ἀμέσως νὰ πάρωμε ἓνα τσιτάκι.

—Τὴ λὲς καλέ; Ἄς τὸ εἶχες καὶ σὺ αὐτὸ.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἡ μοδίστρα ἔκοβε τὸ ὕφασμα.

—Μέ γειὰ σου, μοῦ λέγει.

Ἐπειτα ἀφοῦ τὸ τρύπωσε, μοῦ ἔκανε τὴν πρώτη πρόβα. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, νὰ σου καὶ ἡ κυρὰ Λενίτσα.

—Χαίρετε, μᾶς λέγει.

—Καλῶς τὴν.

—Μπὰ, μπὰ, τὴ βλέπω αὐτοῦ; Καινούργια φορέματα, φουρῶ. Καλέ τὴ ὠραῖο φόρεμα εἶναι!

—Φτύστο μὴ μοῦ τὸ ματιάξης.

—Καλὰ ντέ, δὲ σοῦ τὸ ματιάξω. Φτοῦ, φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῇ.

Σὲ λίγες ἡμέρες τὸ φόρεμα ἦταν ἐν τάξει. Τὸ ἔφερε μιά κοπέλα τῆς μοδίστρας. Τὴ ὠραῖο πὺ ἦταν.

Εἶχε δύο φιογκάκια στοὺς ὤμους καὶ μπροστὰ φροῦ - φροῦ.

Ἦταν Κυριακὴ ὅταν τὸ φόρεσα. Πήγαινα καμαρωτὴ καμαρωτὴ μὲ τὸ καινούργιο μου τὸ φόρεμα.

ΜΑΡΙΑ Α. ΓΑΛΙΩΤΟΥ

ΣΤ' 6)ξίου

Τὸ τελευταῖο χιόνι

Ἄ! τὴ ξαφνικὸ σήμερα! Σὰν ξύπνησα κοιτάζω ἔξω καὶ τὴ νὰ δῶ! Τὸ βουνὸ Μιτσικέλι κάτασπρο - κάτασπρο κάνει τὴν τελευταία του ἐμφάνιση μὲ τὸ χιόνι στὴς κορυφές του. Πηγαίνω τρέχοντας στὴ σόμπα καὶ ἀρχίζω παραπνοιαρικά νὰ λέγω: Σόμπα μου, σομπούλα μου!

—Ἄχ! τὴ ξαφνικὸ σήμερα αὐτὸ τὸ χιόνι! λέγει ἡ μητέρα μου.

—Εἶδατε μητέρα πὺ θέλατε νὰ βγάλετε τὴ σόμπα;

—Σὲ λίγο θὰ μὴ ὁ Μάης καὶ ἀκόμα νὰ χιονίξῃ. Ἐπειτα ἐντύθηκα καλὰ καὶ κατέβηκα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μου. Καθὼς ἐξήταξα μὲ προσοχὴ τὰ λουλουδάκια μου εἶπα ἀπὸ μέσα μου: «Θὰ εἶναι ἄρα γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ χιόνι;» Ἐξαιρητικὰ ἀπὸ τὸν κῆπο ἄκουσα κάποιον νὰ χασμουριέται καὶ νὰ τεντώνεται. Κατάλαβα τότε πὺς ἦταν ὁ μπαμπὰς μου.

Ἐτρέχω γρήγορα γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὸ ξαφνικὸ νέο. Μὰ τὴ βλέπω! ὁ μπαμπὰς εἶχε σηκωθῇ καὶ ἔκοιταζε μὲ περιέργεια στὸ βουνό. Σὰν μπήκα μέσα μοῦ εἶπε μουρμουρίζοντας: «Ἐλπίζω νὰ εἶναι τὸ τελευταῖο χιόνι!».

ΝΤΙΝΑ Γ. ΓΡΑΒΑΝΗ

Γ' Τάξις 6)ξίου

Ο, ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΟΥ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Ἐγὼ σὺ σπίτι μου ἔχω ἓναν κήπο. ὦ! πόσο ἄσχημος ἦταν τὸν χειμῶνα ποὺ δὲν εἶχε λουλούδια! Ἐπερίμενα μὲ λαχτάρα τὴν Ἀνοιξὶ νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν στολίσῃ μὲ τὸ πρᾶσινο καὶ πολύχρωμο φῶρεμά της.

Καὶ νὰ ἦρθε ἡ Ἀνοιξίς! Ἐστὸ λισε τὸν κήπο μου καὶ τὸν γέμισε μυρωδιά.

Ἡ λεμονιά ἔβγαλε τὰ ἄσπρα της ἀνθή καὶ ντύθηκε σὰν νυφούλα.

Τὰ σκυλάκια μόλις ἄνοιξαν τὰ μάτια τους. Ἡ ἄσπρη ἢ τριανταφυλλιά ἢ ὁποῖα κάνει πολὺ μικρὰ τριαντάφυλλα, ἔβαλε τὸ νυφικὸ της.

Τὰ ὀλόασπρα γαρυφαλάκια

Τὰ γαρύφαλα μυρίζουν πολὺ ὠραῖα. Ἐγὼ σὺ σπίτι μου ἔχω πολὺ ἄσπρα γαρυφαλάκια.

Μιὰ ἡμέρα μιάζεψα ἓνα μπουκέτο γαρύφαλα καὶ τὰ πῆγα σὲ μία γιορτή.

Ὁ κηπουρὸς μας τὰ ἔχει φυτέψει τόσα καλά, ποὺ μοιάζουν ἀπὸ μακρὰ σὰν ἓνα χαλὶ ἄσπρο.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΟΕΝ

Α' 6) ξίου

Ἡ σημερινὴ γυμναστικὴ

Σήμερα ἡ τάξη μας ἔκαμε γυμναστική. Συνταχθήκαμε γρήγορα - γρήγορα, σὲ δύο ζυγούς καὶ βαδίσαμε λεβέντικα. Ἐστερα σχηματίσαμε κύκλο καὶ γυμναστήκαμε κάνοντας ζωηρὲς κινήσεις μὲ τὸ ὄμοφο τραγοῦδι τοῦ γεωργοῦ. Μετὰ διδαχθήκαμε μιὰ καινούργια ἄσκησι καὶ ἕστερα ἡ κυρία μας μᾶς εἶπε νὰ φτιάξωμε πάλι τοὺς ζυγούς μας.

Τώρα θ' ἀρχίσει τὸ παιγνίδι... Μάθαμε ἓνα καινούργιο παιγνίδι, ποὺ ἐμένα μοῦ ἄρεσε πολὺ. Νὰ πὼς ἦταν:

«Ὅλα τὰ παιδιά ἀνοίγαμε τὰ πόδια μας καὶ ἓνα τόπι περνοῦσε κάτω ἀπ' αὐτά. Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει. Τὸ τόπι περνάει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν παιδιῶν. Φωνές, κακό. Ἐγὼ γελοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου. Στους δύο ζυγούς ἀρνηγοὶ ἦταν ἡ Ἀγαθούλα καὶ ἐγώ. Σὲ λίγο ὁ πρῶτος ζυγὸς τῆς Ἀγαθούλας, νίκησε. Τὶ φωνές ἦταν ἐκεῖνες... Ν-ι-κη-ταί, νι-κη-ταί, φώναζε ὅλος ὁ ζυ-

Οἱ τριανταφυλλιές ἔβαλαν καὶ αὐτὲς τὰ φῶρεμάτα τους.

Ἄλλες ἔβαλαν τὸ κόκκινο φῶρεμά τους, ἄλλες τὸ ρόζ, ἄλλες τὸ ἄσπρο καὶ ἄλλες τὸ πολύχρωμο. Μὲ τόσα λοιπὸν λουλούδια πὼς νὰ μὴν εὐωδιάζει ὁ κήπος μου!

Γιὰ νὰ μὴν μαραθοῦν τὰ λουλούδια, ἐγὼ σὰν καλὴ νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὰ ποτίζω. Τὶ ὄμορφος καὶ γαριτωμένος εἶναι ὁ κήπος μου! Ἀχ! Θεέ πόσο - πόσο ποὺ ἀρέσει αὐτὸ τὸ πλασματάκι σου.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Δ' Τάξις Ἐξαταξίου

γός. Ἐμεῖς σὺ ζυγὸ μας εἶχαμε μερικὰ παιδιά ἀπρόσεκτα καὶ χάσαμε. Ἄς εἶναι ἄλλη φορὰ θὰ προσπαθήσωμε νὰ βγοῦμε ἐμεῖς νικηταί. Ὅταν τελειώσαμε, ἀνεβήκαμε στὴν αἴθουσά μας νὰ ξεκουρασθοῦμε.

ΔΙΚΑΤ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Β' Τάξις Ἐξαταξίου

Ἡ ἐπίσκεψις στὸν κήπο μου

Μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἔφαγα μὲ ὄρεξη τὸ φαγητὸ μου καὶ ἐπῆγα νὰ δῶ τὸν κήπο μου.

Ὁ κήπος μου εἶναι σὲ μία γωνία ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ εἶναι γύρω - γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

Ἐκεῖ ἔχω φυτέψει μικρὰ λουλουδάκια καὶ ἔσπειρα καὶ λινάρι. Τὰ λουλούδια μου δὲν ἀνθισαν ἀκόμη ἀλλὰ ἔχουν φύλλα.

Μὲ ἀγωνία περιμένω πότε νὰ φυτρῶσει τὸ λινάρι, νὰ ἀνθίσουν ὅλα τὰ λουλούδια μου καὶ νὰ τρέχουν σ' αὐτὰ οἱ μέλισσες καὶ οἱ πεταλούδες ποὺ εἶναι οἱ ἐπισκέπτριες τῶν λουλουδιῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΩΖΙΟΣ

Α' Τάξις 4) ξίου

Πὼς πέρασα τὴν Κυριακὴ

Τὴν Κυριακὴ πῆγα μὲ τὸν μπαμπά μου σὺ σπίτι τοῦ θεοῦ καὶ ἔπαιξα πολὺ ὠραῖα μὲ τὰ ξαδερφάκια μου.

Στὸν κήπο τοῦ θεοῦ τρέξαμε πολὺ, παίξαμε τόπι, καὶ μοῦ ἔδωσαν γλυκό. Παίξαμε καὶ μὲ τὰ μαξιλάρια καὶ ἡ ὑπηρετρία μᾶς εἶπε παραμύθια.

ΓΕΩΡ. ΑΛ. ΖΗΚΟΠΟΥΛΟΣ

Α' 6) ξίου

Τὸ πάθημά μου

Πρῶτ—πρῶτ ἀκούσθηκε ἡ γλυκεῖα φωνούλα τῆς μητερούλας μου νὰ λέγῃ:

—Σῆκω, Εὐθαλίτσα, εἶναι ἡ ὥρα γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἀμέσως σηκώθηκα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ἐτοιμάσθηκα. Πῆρα τὴν σάκκα μου καὶ ἐξεκίνησα. Στὸ δρόμο ἐπερίμενα τὸ ἀστικό. Νὰ, ἔφθασε σὲ λίγο καὶ μπῆκα μέσα. Τὴν σάκκα μου τὴν ἄφησα πίσω ἀπὸ τὴν θέση ποὺ καθόμιοννα. Ὅταν ἔφθασα σὸ σχολεῖο ἐκατέβηκα, ἀλλὰ χωρὶς τὴν σάκκα μου. Ἐνας συμμαθητῆς μου, μοῦ λέγει: «Ποῦ εἶναι ἡ σάκκα σου;»

—Ἀχ! ξεφώνισα ἐγώ, τὴν ἔχασα σὸ ἀστικό. Ἄρχισα νὰ τρέχω σὰν τρελλὴ πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Μπροστὰ τ' ἀστικό, πίσω ἐγώ. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Στάθηκα τότε ἔξω ἀπὸ ἓνα κατάστημα καὶ περιμένα κλαίοντας, νὰ γυρίσῃ τὸ ἀστικό. Ἐπὶ τέλος τὸ αὐτοκίνητο ἦλθε καὶ πῆσα τὴν σάκκα μου.

Ὅταν ἐπῆγα σὸ σχολεῖο εἶγα ἀοηθῆσει. Εἶπα στὴν τάξη μου τὸ πάθημά μου καὶ ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν ἀφηρημάδα μου.

ΕΥΘΑΛΙΑ ΒΛΑΧΟΥ

Β' Τάξις 6) ξίου

Οἱ τριανταφυλλιές

Στὸν ἀνθόκηπο τοῦ σπιτιοῦ μου, ἔχομε πολλὲς τριανταφυλλιές.

Ἐχωρίζουν ἀπὸ ὅλα τὰ λουλούδια. Εἶναι τώρα ὅλες ἀνθισμένες καὶ εἶναι πολὺ ὄμορφες. Ἐμένα μὲ μάγεψε πολὺ, ἡ κόκκινη τριανταφυλλιά. Τὰ τριαντάφυλλα της μοιάζουν σὰν ψεύτικα.

Κάθε μέρα τὴν καμαρώνω καὶ τὴν θαυμάζω. Μιὰ μέρα θέλησα νὰ κόψω ἓνα τριαντάφυλλο. Ἐνα ἀγκάθι τῆς ὄμορφῆς μου τσίμπησε τὸ δάκτυλό μου.

Μὲ δάκρυα ἔτρεξα στὴν μαμά μου καὶ τῆς ἔδειξα τὸ ματωμένο δάκτυλο.

Ἡ μαμά μου τότε μοῦ εἶπε.

—«Τὶ ἀγκάθια τὶ πολλὰ

στὸ μικρὸ χεράκι.»

Τὸ ποίημα γιὰ τὸ παιδί καὶ τὸ τριαντάφυλλο.

ΡΕΑ ΤΖΙΝΗ

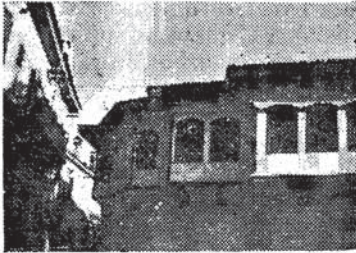
Α' Τάξις 4) ξίου

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΝΩΝ

Μία ακόμη από τις όμορφες της πόλεώς μας είναι και τὰ παλιά ἀρχοντικά σπίτια πού ἔχει. Ὑψώνονται ἀγέρωχα, ὑπερήφανα χωρίς νὰ λογαριάζουν τοῦ καιροῦ τὰ χτυπήματα.

Τὰ ἀρχοντικά σώζονται ἀπό τόν

Φωτογρ. κ. Δημ. Σαλαμάγκα

καιροῦ τῆς Τουρκοκρατίας. Καί ἐπειδή κτίστηκαν τήν ἐποχή ἐκείνη ἔχουν καί τὰ παράξενα σχέδια τῶν Τούρκικων σπιτιῶν. Εἶναι ψηλά, μέ πολλά μεγάλα παράθυρα στή σειρά παλαιοῦ τύπου. Ἐπίσης ἔχουν πολλές πόρτες πού οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές μοιάζουν μέ μεγάλες καμάρες. Ἐχουν πέτρινες σκάλες χωρίς κάγκελα σιῶ ἐξω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Σκεπάζονται ἀπό κεραμίδια.

Μόλις περάσης τή θύρα βρίσκεις ἕνα χώλ, πού σήμερα θά τὸ λέγαμε βεράντα, καί ἀπό κεῖ ἀρχίζουν οἱ πόρτες καί οἱ διάδρομοι πού ὀδηγοῦν στά δωμάτια. Τὰ δωμάτια δέν εἶναι ὅπως τὰ σημερινά, κανονικά σέ μέ-

γεθος. Εἶναι τεράστια. Ὑπάρχουν μακριοὶ διάδρομοι καί πλατειές σάλες πού γιά νὰ τίς διασχίσης χρειάζεσαι ἀρκετό χρόνο.

Ὅσο γιά τήν ἐπίπλωσι εἶναι κι αὐτή, σάν τὸ σπίτι, παλιά. Μ' ὄλες τίς ἀ νέσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Θά δῆς μιά ντουλάπα ξύλινη, ἕνα σιδερένιο κρεβάτι, ἕνα μπουζούλο, ἕνα μακρὸ τραπέζι καί γλάστρες ἀπό φουντωτὴ πρασινάδα. Σ' ἄλλο δωμάτιο θά δῆς σκαλιστὲς πολυθρόνες, σκαλιστοὺς κάρινους μπουφέδες μέ κηροπήγια

Φωτ. κ. Δ. Σαλαμάγκα

καί παλιά καρέ. Καρέκλες παλαιοῦ τύπου καί μεγάλα φῶτα.

Τέτοια σπίτια ὑπάρχουν ἀρκετά στήν πόλι μας. Ἐνα ἀπό αὐτὰ εἶναι καί τοῦ κυρίου Ἰωαννίδη. Αὐτὸ ἐκτός ἀπὸ τὰ τεράστια δωμάτια, τήν ἐπίπλωσι καί τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῶν παλαιῶν ἀρχοντικῶν, ἔχει καί ἄλλο παράξενο. Ἀπὸ τὸ δεῦτερο πάτω-

μα τοῦ σπιτιοῦ ξεκινᾷ μιά γέφυρα—δωμάτιο, ὑψώνεται ὑπεράνω τοῦ δρόμου καί τελειώνει στήν ἄλλη ἄκρη ὀπου ὑπάρχει ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν μπλῆνης μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπίτια μεταφέρεσαι στήν παλιά ἐκείνη

Φωτ. κ. Δ. Σαλαμάγκα

ἐποχή. Γυρνοῦν στό μυαλό σου στιγμὲς λησμονημένες ἀπὸ τήν ἔνδοξη ἠπειρωτικὴ ἱστορία. Ἄλλες φορές σοῦ πιέζουν τὴν καρδιά μέ τὴ σκοτεινιά τῶν δωματιῶν τους καί νομίζεις ὅτι ζῆς ἐκείνη τὴν τρομερὴ περίοδο τῆς σκλαβιάς.

Τὰ ἀρχοντικά δίνουν ξεχωριστὴ ὁμορφιά στήν ἠπειρωτικὴ πρωτεύουσα. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά στολίδια τῆς. Δείχνουν ἀκόμα τὸν πλοῦτο καί τὴν ἀκμή τῆς πόλεως τὰ παλιά χρόνια. Εἶναι τὰ λειψάνα μιᾶς τέχνης ἠπειρωτικῆς γ' αὐτὸ καί πρέπει νὰ ληφθοῦν φροντίδες γιά τὴ διάσωσή τους.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
ΣΤ' τάξις Ἐξαταξίου.

ΤΟ ΣΟΥΛΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἀπὸ τὴν 12ῃ σελίδα

ταί πάντοτε καί θά κάνη πάντατε κάθε Ἑλληνικὴ καρδιά νὰ συγκινηθῆται. Εἶναι τὸ τραγοῦδι τῶν Σουλιωτισῶν πού προτίμησαν —στὸ βράχο τοῦ Ζαλόγγου— νὰ πέσουν μέ τὸ παιδί τους στήν ἀγκαλιὰ στὸ σκοτεινὸ βάραθρο, στήν μαύρη ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου παρὰ νὰ πέσουν στὸ Τούρκικο ἀσκέρι πού πλησίαζε. Μέ ἠρωϊσμό θά ἔπεφταν στὸ βάραθρο, μέ τὸ τραγοῦδι στὰ γεῖλη καί μέ τὸν χορό. Αἰώνια θά ζῆ εἰς τὸ νοῦ τῶν Ἑλλήνων ἡ εἰκόνα αὐτῆ...

Ἔτσι οἱ Σουλιῶτες, ἔγραψαν μέ χρυσᾷ γράμματα τὸ ὄνομά τους στήν ἱστορία.

Τὸ Σούλι τώρα δέν εἶναι τὸ ἄπλο, ἄγριο Σούλι, εἶναι φωτολουσμένος τόπος ἠρωϊκός πού σάν δάδα φωτίζει ὀλόκληρο τὸν κόσμον καί δαίνειν τί λέγεται Ἑλληνας.

Δείχνει εἰς ὅλους πῶς πρέπει νὰ

Τὰ λουλούδια τοῦ κήπου μας

Στὸ σχολικὸ μας κῆπο ἔχουμε πολλὰ καί διάφορα λουλούδια.

Στὸν κῆπο μας ἔχουμε γαρύφαλα, μαργαρίτες, πανσέδες καί τριαντάφυλλα. Ὁ κηπουρὸς φύτεψε τὰ γαρύφαλα τόσο πολὺ ὁμορφα, πού σχηματίζουν τὸ σῆμα τοῦ σχολείου μας.

Οἱ πανσέδες καμαρώνουν σάν νὰ εἶναι βασιλιάς καί βασίλισσα. Τὰ τριαντάφυλλα ἔχουν χρῶμα ῥόζ, κίτρινο καί κόκκινο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΜΑΛΟΣ
Α' 6)ξίου

πολεμᾷ κανεῖς γιά τὴν ἐλευθερία. Οἱ Σουλιῶτες πέθαναν ἀλλά δέν ξεχάστηκαν καί δέν θά ξεχαστοῦν. Θά ζοῦν αἰώνια στίς Ἑλληνικὲς καρδιές.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΜΑΝΔΕΛΗΣ
Στ' Τετραταξίου

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα

Νὰ ἡ ὄμορφη Ἐθνικὴ Τράπεζα! Ὅλη εἶναι τριγυρισμένη ἀπὸ λογιῶν - λογιῶν λουλούδια. Τριαντάφυλλα, βιολέττες, μαργαρίτες καί ἄλλα ὁμορφα λουλούδια. Κάθε μέρα ὅταν γυρνᾷ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τὰ βλέπω. Καί χθὲς ὅταν γύρισα πάλι τὰ εἶδα ὁμορφα καί καμαρωτά. Προπαντὸς τὰ τριαντάφυλλα.

Ἦταν τόσο ὁμορφα!... πού νὰ φαντασθῆτε... Κατόπιν κἀθησα ἐκεῖ στὸ ντουβαράκι, καί τὰ κοίταζα μέ περιέργεια, καί ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου. Ἄγ! νὰ ἤμουνα κι ἐγὼ τριαντάφυλλο. Καί νὰ πετοῦσαν ἀπὸ πάνω μου οἱ ὁμορφες πεταλοῦδες. Ἀλλὰ ἄς εἶναι ... καλύτερα πού εἶμαι κοπελλίτσα. Ἐγὼ τὰ ὁμορφα καστανά μαλλάκια μου, καί τὰ μαῦρα τὰ ματάκια μου. Ἔτσι πῆγα στὸ σπίτι μου, γιά τὸ ὄμορφο φαγητό μου.

ΑΘΗΝΑ Γ. ΒΑΛΛΟΥΡΗ
Τάξις Β' 6)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Στην Ἁγία Τριάδα

Τ Α Μ Ι Κ Ρ Α Γ Α Τ Α Κ Ι Α

Σήμερα πήγαμε εκδρομή στην Ἁγία Τριάδα με την μαμά μου και τη θείτσα μου.

Πόσο δημοφιλής ήταν ἡ ἔξοχή!
Ἡ Ἄνοιξη εἶχε στολίσει τὴν γῆ με διάφορα λουλούδια.

Τι ὄμορφα χρώματα ποὺ εἶχαν!
Ἄσπρα, σάξ, κίτρινα, μώβ και κόκκινα.

Δὲν χόρταιναν τὰ μάτια μου νὰ τὰ κοιτάζω και νὰ τὰ θαυμάζω. Μοῦ ἔμοιασε ἡ γῆ σὰν ἕνα δημοφιλὲς κεντημένο χαλί.

Ἄναπνεύσαμε τὸν καθαρὸ ἀέρα ἀπὸ τὰ πεῦκα τοῦ βουνοῦ.

Ὅταν φθάσαμε στὸ ἐκκλησάκι ἀνάψα με τὰ κανδύλια του. Ἦταν καθήσαστε ἕξω και κοιτάζαμε τὰ ὄμορφα Γιάννινα με τὴ λίμνη τους. Σὲ μιὰ στιγμή νόμισα πὼς εἴμαστε στὴν πατρίδα μου τὴν Πάρο και ἔβλεπα τὴν θάλασσα με τὶς βάρες της.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΠΑΚΟΤ

Α' Τάξις 4)ξίου

Τι θέλω νὰ γίνω ὅταν μεγαλώσω

Εἶμαι Δ' Δημοτικοῦ σχολείου. Ἄν και εἶμαι μικρὴ ἀκόμα ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ γίνω ἕνας καλὸς μικροβιολόγος. Γιὰ νὰ γίνω ὅμως κανεὶς ἕνας καλὸς ἐπιστήμων χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρό μου. Μόνη μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ βαδίσω σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο δρόμο γι' αὐτὸ παρακαλῶ νύκτα και ἡμέρα τὸν Πανάγαθο Θεὸ νὰ μοῦ δώσει δύναμη, ὑπομονή, ἐξυπνάδα και νὰ μοῦ ζήσουν οἱ γονεῖς μου.

Ὁ δρόμος ποὺ θέλω νὰ βαδίσω εἶναι κουραστικὸς. Εἶναι σὰν μιὰ σκάλα με πολλὰ σκαλιά ποὺ γιὰ νὰ τὰ περάσω θὰ ἰδρώσω και θὰ κουρασθῶ. Καὶ ὅταν πιά θὰ περάσω ὅλα τὰ σκαλιά και φθάσω στὸ τελευταῖο θὰ εὐχαριστήσω τὸν Πανάγαθο Θεὸ ποὺ με ἀξίωσε και ἀνέβηκα τόσο ψηλά.

Τότε θὰ ἔξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ διάλεξα με μεγάλη χαρὰ και εὐχαρίστηση. Θὰ βοηθῶ τοὺς πτωχοὺς θὰ ἐξυπηρετῶ τοὺς ἀδυνάτους σὲ κάθε περίπτωση. Καὶ θὰ κάνω ὅτι καλύτερο και ἀγαθότερο εἶναι στὸν κόσμο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεὸ και τοὺς γονεῖς μου ποὺ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα θ' εἶναι βοηθοὶ μου.

ΛΗΝΤΙΓΟΝΗ ΣΙΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Δ' τάξις ἑξατάξιου.

Εἶναι τώρα ἕξη ἡμέρες, ποὺ ἡ μικρὴ μου γάτα, ἡ Λουλού, γεννήσε δυὸ χαριτωμένα γατάκια. Δὲν ξεκολλάω καθόλου ἀπὸ ἐκεῖ. Ὅλο θέλω νὰ τὰ βλέπω.

Τώρα στὶς ἀρχὲς εἶναι τυφλά και τὰ συχάινονται λιγάκι. Τοὺς ἔχω δέσει στὸ λαμὸ τοὺς δυὸ κόκκινες κορδέλες μ' ἕνα μικρὸ κουδουνάκι. Καὶ λέω τῆς μητέρας μου :

—Μητέρα, δὲ θὰ μεγαλώσουν ποτὲ τὰ γατάκια νὰ παίξωμε μαζί ;

—Ναί, μοῦ λέει ἡμητέρα μου, θὰ παίξετε μαζί και θὰ χαίρωνται τὰ γατάκια και θὰ χοροπηδοῦν.

Τὰ χαριτωμένα γατάκια μου ἔχουν γρῶμα ἄσπρο και μαῦρο. Καὶ τὰ δύο ἀγαποῦν πολὺ τὴ μητέρα τους. Ὅταν ἡ μητέρα τοὺς φεύγει, αὐτὰ κάθονται στὸ ἴδιο μέρος και δὲν κουνιῶνται.

Ἐγὼ γαλάσει δύο πάκα βαμβάκι νὰ τοὺς στρώσω νὰ μὴν κρυώσουν.

—Μεγάλη ἀδυναμία ἔνεις στὰ γατάκια, μοῦ λέει ἡ μητέρα μου. Ἄλλὰ ἢς ἔνης κοίτια εἶναι, τὰ και μὲνα τὰ ζῶα. Αὐτὰ ἐμᾶς ἔχουν προστάτες.

Χθὲς πῆνα και ψόνισα ψόσια. Μόλις μυρίστηκε ἡ γάτα μου, ἔτρε

ξε ἀμέσως, και με τὴ γλῶσσα της ἔδειχνε πὼς κάτι ζητούσε. Τότε ἐγὼ κατάλαβα κ' ἐπειδὴ τὴν ἀγαπῶ, τῆς ἔρριξα πέντε μικρὰ ψαράκια. Τότε αὐτὴ ἔγλυψε τὰ πόδια μου σὰ νὰ ἠθέλε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἔτρεξε χαρούμενη στὰ δυὸ χαριτωμένα γατάκια.

Μερικὲς φορὲς τὰ θγάζει ἕξω στὸ πάτωμα και γιὰ νὰ μὴν κρυώσουν τοὺς ἔχω στρώσει μιὰ μαλακὴ κουβέρτα. Τότε ἐγὼ ρίχνω ἕνα κουβαράκι κ' ἐκεῖνα τὸ ξετιλίγουν και παίζουν χαρούμενα. Πότε λύνουν τὶς κορδέλλες με τὰ πόδια τους και χτυποῦν τὸ κουδουνάκι και παίζουν. Πότε κυλιῶνται κάτω και τότε ἡ μητέρα τοὺς τὰ πιάνει ἑλαφρὰ με τὸ στόμα της και τὰ θάζει στὴ φωλιά της.

Συγγνὰ τὰ πλένει με τὴ γλῶσσα της. Εἶναι και λίγο ναζιάρικα και δὲ θέλουν νὰ πλυθοῦν. Αὐτὴ τότε τὰ ζουπάει δυνατὰ με τὰ πόδια της και τὰ πλένει.

Πόση χαρὰ ἔχω με τὰ γατάκια μου! Καὶ με πόση ἀγωνία περιμένω ν' ἀνοίξουν τὰ ματάκια τους !

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΠΛΑΚΟΤΤΣΗ

Γ' Τάξις 6)ξίου

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ

Ποιὸς, εἶναι αὐτὸς ὁ κτίστης ποὺ ἐργάζεται χωρὶς ἐργαλεῖα, χωρὶς χεῖρα; Ἀσφαλῶς θὰ νομίζετε πὼς κάποιος ἄνθρωπος θὰ εἶναι ποὺ θὰ ἐργάζεται με μηχανὲς... Καὶ ὅμως δὲν εἶναι, παρὰ εἶναι ἕνα μικρὸ πλάσματάκι.

Γιὰ χεῖρα και ἐργαλεῖα χρειάζεται τὴ μυτίτσα του μόνο. Μ' αὐτὴ χιτίζει τὸ ὄμορφο και θαυμαστὸ σπιτάκι του.

Μαντέψατε ποιὸς εἶναι αὐτός ;
Νὰ σᾶς βοηθήσω ἐγώ...

Χθὲς λοιπὸν ὅλη ἡ τάξις μας παρατηρήσαμε ἕνα τέτοιο σπιτάκι. Μὲ τὴ τέχνη ἦταν φτιαγμένο !... Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἦταν μικρὸ, μικροῦτσικο. Ἦταν μιὰ φωλίτσα. Ἡ φωλίτσα ἦταν φτιαγμένη με λάσπη.

Ἦρθε ἡ μαμά γελιδόνα με μιὰ μύγα και τὸ παιδί της. Μετὰ ἐπέταξε και εὐρέθηκε στὴν πόρτα μαζί με τὸν πατέρα - γελιδόνο. Μαζὶ φύγαμε πάλι γιὰ νὰ βροῦν φαγητό. Συζητήσαμε ὥρα πολλή γιὰ

τοὺς ἀγαπημένους φίλους τὰ γελιδόνα. Καὶ τί δὲν εἶπαμε. Πρῶτα γιὰ τὴ φωλιά ποὺ εἶναι καλοφτιαγμένη. Τὸ σπιτάκι της ἡ γελιδόνα τὸ ἔκανε με τὸ ράμφος της, μ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ἐργαλεῖο. Ἐπειτα εἶπαμε πόσο ἐφέλιμο στοὺς ἀνθρώπους. Μᾶς τρώει τὰ κουνούπια ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἀφηναν σὲ ἡ συνία ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Εἶπαμε ἀκόμα πὼς ὅλο τὸ χειμῶνα στὴ φωλιά τους κάθονται οἱ σπουργίτες. Τὰ τετραπέρατα αὐτὰ πουλιὰ δὲν εἶναι κουτὰ νὰ κάθονται στὴ δικὴ τους κακοφτιαγμένη φωλιά.

Ὅταν ὅμως ἔρθουν τὰ γελιδόνα τὴν καθαρίζουν πάλι τὴν φωλιά και γενοῦν τ' αὐτὰ τους.

Ὅποιοι εἶναι ἔξυπνος προκόβει στὴ ζωὴ του. Λοιπὸν ὁ θαυμαστὸς κτίστης ποὺ σᾶς ρωτοῦσα και πρὶν εἶναι τὸ γελιδόνο.

ΑΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΛΛΟΤ

Β' 4)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ο ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

Χθές όλες οι τάξεις κάνανε έμβόλιο. Πρώτα άρχισε ή Πρώτη νά ..ά νη τó έμβόλιο. "Όστερα έκανε ή Δευτέρα τάξη.

Άπό τά κορίτσια έκανε ή Μαρία, ή Βασιλικούλα, ή Τούλα, ή Κορίνα και έγώ.

Η Άγάπη πού είναι μαθήτρια τής Έκτης τάξεως βοηθούσε τή νοσοκόμα.

Έβαξε στό πόδι τών κοριτσιών ή στό χέρι τών άγοριών οινόπνευμα.

Η νοσοκόμα μās έβαλε ένα φάρμακο και μās έγραψε τó όνομά μας σέ μιá κόλλα μεγάλη.

Έκει έγραφε όσα παιδιá έκαναν έμβόλιο.

Στήν άρχή φοβόμουνα. Όταν όμως είδα και τ' άλλα παιδιá πήρα θάρσος.

Ένα κοριτσάκι από τó Μονοτάξιο φοβόταν και άνασταύωσε τó Σγολείο.

Πώ! πώ τί έκανε! Φοβόταν ή κουτή... Φαίνεται κάποτε θά πήρε φόβο!! Και τώρα έξακολουθεί νά τρέμη βλέποντας τή βελόνα...

Τó έμβόλιο αυτό τó κάναμε για τήν εύλογιά. πού είναι μιá μεγάλη άσώσεται. Όλα τά παιδάκια στήν πόλι μας έκαναν άπ' αυτό τó έμβόλιο για τήν ίδιο λόγο.

Πιστεύω ότι θά έκαναν όλα τά Έλληνόπουλα. Γι' αυτό λέμε ένα μανάλο «Έυγαριστώ» σ' όσους φροντίζουν για μās τά παιδάκια.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΒΑΚΚΑ

Έκδρομή
πρός τó Σανατόριο

Σήμερα ό μπαμπάς μου πήρε ένα ποδήλατο, έβαλε ένα μαξιλάρι, μέ έβαλε έμένα επάνω και ξεκινήσαμε για τó Σανατόριο.

Πρώτα περάσαμε τήν πλατεία Πάργης και προχωρήσαμε στόν συνοικισμό, άπό εκεί φθάσαμε στά λυόμενα. Όστερα πήραμε τó δρόμο προς τó Σανατόριο.

Άπό τίς δύο μεριές τού δρόμου ήταν χωραφάκια και άμπέλια καταπράσινα.

Μαξέψαμε ένα μπουκέτο άγριολούλουδα άμορφα και δροσερά και γυρίσαμε στό σπίτι εύχαριστημένοι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΤΡΖΙΔΗΣ

Α' 4)ξίλου

Ό Κωστάκης και τó άρνί

Ήταν παραμονές τού Πάσχα! Μιά μαμά πήρε ένα άρνάκι και τó δειξε στό παιδί της.

Άπό κείνη τήν ήμέρα τó άρνί μέ τó παιδί έγιναν οι πιό καλύτεροι φίλοι.

Μιά μέρα άκουσα νά συζητάν οι γονείς του πώς θά σφάξουν τó άρνάκι.

Τότε τρέχει και παίρνει τó άρνάκι, άνεβαίνει στή σοφίτα και κρύβονται σ' ένα καλάθι.

Μά ό μπαμπάς του τόν βρήκε και τού είπε:

—Άφοϋ τó άγαπās τόσο πολϋ δέν θά τó σφάξουμεΚαι άγκαλιασμένοι κατεβαίνουν κάτω. Έτσι ό Κωστάκης μέ τήν άγάπη του έσωσε τó άρνάκι του.

Νά και ένα ποίημα για τó άρνάκι:

—Άρνάκι - άρνάκι έχεις μαλλάκι;

—Έχω παιδάκι τρία σακκιá.

Ένα για τόν άφέντη,

ένα για τήν κυρά

κι' ένα για τó παιδάκι

πού παίζει μέ χαρά.

ΒΙΚΗ Π. ΚΑΛΦΑΚΑΚΟΥ

Β' 4)ξίλου

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Οί μαοναοίτες στολίζουν τά σπίτια. Έγώ όταν πήγα στόν Μάη μαξέψαμε μέ τόν άδερφό μου μαργαρίτες.

Στό σπίτι μου έχουμε μαργαρίτες και τίς ποτίζουμε.

Ένώ άναπώ πολλή τίς μαοναοίτες και είναι μικρές και μανάλες.

ΘΕΟΔ. ΜΑΤΡΟΜΜΑΤΗΣ

Α' Τάξις Έξαταξίου

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Στόν κήπο μας ένουμε μιá μεγάλη τριανταφυλλιά. Είναι νεμάτη άπό γιλιάδες μικρά ρόζ μπουμπούκια.

Σήμερα πού πήγα στόν κήπο είδα δίνο από τά μπουμπούκια της νά άνοίγουν δειλά - δειλά και νά σηπιατίζουν διη πολλή άμορφα τριαντάφυλλα. Και σκέσθηκα: «Πόσο άμορφα πράγματα μās δίνει ό καλός Θεός».

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Α' Τάξις 4)ξίλου

Η ΑΝΟΙΞΙ

Τήν Άνοιξη βγαίνουν πράσινα χορτάρια και ώραία παρδαλά λουλούδια. Άπάνω από τής Άνοιξης τά λουλούδια πηγαίνουν και ρουφούν τó μέλι και παίρνουν τή γύρη τά μελισσάκια.

Οί βοσκοί φεύγουν από τά χειμαδιά μαζί μέ τά κοπάδια των και πηγαίνουν στά ψηλά βουνά. Έκει βρίσκουν τά πρόβατά των δροσερά χορτάρι.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΟΓΟΡΙΤΗ

Α' 6)ξίλου

Τó ψόφιο καναρίνι μας

Σήμερα μās ψόφησε ένα από τά καναρίνια μας.

Τό είχε ό μπαμπάς μου καμάρι, γιατί κεληδούσε πολϋ καλά.

Φαίνεται πώς τó ξεχάσαμε χωρίς τροφή ή νερό Δέν μās είπε πάντως από τί ψόφησε, ίσως και από μιá άρρώστια πού λέγεται στυράκι.

Έχουμε όμως κι' άλλα καναρίνια και γι' αυτό δέν μās κείραξε πολϋ, ίσως νά βγάλουμε και μικρά καναρινάκια και έτσι θά τó ξεχάσουμε αυτό πού μās ψόφησε.

ΝΙΚΟΣ ΦΙΛΙΟΣ

Α' 4)ξίλου

Άνθισε ή τριανταφυλλιά

Μιά άνοιξιάτικη μέρα εκεί πού καθόμουνα στό παραθυρό μας είδα στόν κήπο μας μιá άνθισμένη τριανταφυλλιά. Άμέσως μιá ζωντανία ένοιωσα μέσα μου. Τρέχοντας κατέβηκα κάτω. Η αύλή μας είχε μιá ώραία μυρωδιά. Έκείνη τήν ώρα μου ήλθε νά κόψω ένα τριαντάφυλλο. Όστερα μετάνιωσα όμως. Με τά επήγα επάνω και είπα στήν μαμά μου: «Μαμά, ή τριανταφυλλιά μας άνθισε. Γέμισε μπουμπούκια και τριαντάφυλλα. Η τριανταφυλλιά μας στολίζει όλον τόν κήπο. Όταν τήν είδα άνθισμένη έχάρηκα πολϋ».

Όστερα από λίγη ώρα μου είπε ή μαμά μου νά τήν ποτίσω. Άμέσως μέ χαρά επήρα τó ποτιστήρι μου και τήν έπότισα.

Μετά εύχαριστημένη επήγα νά παίξω πιό επάνω μέ τά κορίτσια.

ΕΛΕΝΗ Κ. ΦΡΙΓΚΑ

Β' Τάξις Έξαταξίου

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΘΗΤΑΣ ΜΑΣ

Πλησιάζουν οι εξετάσεις. Βρισκόμαστε στους τελευταίους διαγωνισμούς. Σέ λίγες ημέρες θά πάρωμε τὸ ἀπολυτήριό μας.

Ἐξ ὀλόκληρα χρόνια κύλησαν χωρὶς νά τὸ νοιώσουμε. Πότε πέρασαν κι' ὅλας; Σὰν νά ἦταν χθές! Θαρροῦμε πὼς βρισκόμασθε στὴ χρονιά πὸν πρωτομπήκαμε μὲ δειλία στὴν αὐλή, ἀντικρύζοντας ἄλλα μεγαλύτερα παιδιά.

Θαρροῦμε πὼς μπαίνομε μὲ τὶς μητέρες μας στὸ γραφεῖο τοῦ Σχολείου μας. Πὼς ἀντικρύζομε τὸν καλὸ Διευθυντὴ μας. Δὲν εἶχαμε τὸ θάρρος νά κοιτάξωμε τοὺς δασκάλους μας στὰ μάτια παρὰ κοιτούσαμε κάτω γεμάτοι ταραχή. Οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ δασκάλες μᾶς μιλοῦσαν μὰ ἐμεῖς καθόμασθε σὰν μαγευμένοι.

Τὶς πρώτες ἡμέρες μᾶς ἔφεραν στὸ σχολεῖο οἱ μητέρες μας. Ἄρνότερα γνωριστήκαμε καὶ ἐρχόμασθε μοναχοί.

Καὶ ἀπὸ τότε, πέρασαν ἔξ ὀλόκληρα χρόνια. Τὶ εὐχάριστα, τὶ χαρούμενα, τὶ ὠραία χρόνια! Ἐνα δεῦτερο σπῖτι ἔγινε τὸ σχολεῖο μᾶς καὶ δεῦτεροι γονεῖς οἱ δασκάλοι καὶ οἱ δασκάλες μᾶς.

Πόσα παιγνίδια δὲν παίξαμε στὴν αὐλή! Πόσα τρεξίματα, πεσίματα, μικροκαυγαδάκια, γέλια καὶ κλάματα, δὲν διαδεχότανε τὸ ἔνα τὸ ἄλλο!

Καὶ μέσα στὴν τάξι, ἀκόμη δὲν μπορούσαμε νά ἡσυχάσωμε. Κάτι θέλαμε νά κάνωμε, νά μιλάμε καὶ νά κινούμεθα διαρκῶς.

Ἐξ ὀλόκληρα χρόνια! Πόσα ὠραία πράγματα δὲ μάθαμε ἀπὸ τὰ χρόνια, πόσες γνώσεις καὶ πόσες ἀλήθειες! Μάθαμε τὴν Χώρα μᾶς καὶ τὴν ἔνδοξη ἱστορία της καὶ τὴν γλῶσσα μᾶς.

Γνωρίσαμε καὶ τὶς ἄλλες γῶρες τοῦ κόσμου. Ἐξετάσαμε βαθύτερα τὴν θρησκεία μᾶς καὶ γνωρίσαμε τὰ καθήκοντά μᾶς πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μᾶς. Καὶ πολλὲς ἄλλες γνώσεις, χρήσιμες στὴν ζωὴ μᾶς καὶ στὴν κοινω-νία.

Πόσα μικροεπεισόδια, γέλια καὶ κλάματα στὰ τόσα χρόνια, ἔγιναν μὲ τοὺς μαθητὰς τῶν μικροτέρων τάξεων. Θυμούμεθα τοὺς φίλους μᾶς καὶ μᾶς πιάνει μιὰ βαρειά στενοχώρια πὸν τοὺς ἀφήνωμε. Θυμοῦ

Οἱ μαθητὰι καὶ μαθήτριά τῆς ΣΤ'. Τάξεως τοῦ Ἐξατιξίου, Τετραταξίου καὶ τῶν Α' καὶ Β' Μονοταξίων Σχολείων.

μεθα τὶς εὐχάριστες ἀλλὰ καὶ δυσάρεστες ἡμέρες μᾶς. Τούς τσακωμούς μᾶς καὶ τὶς ἀγάπες μᾶς τὶς ἀλήθειες καὶ ψέμματα. Πόσο λυπούμεθα μικροὶ καὶ μεγάλοι φίλοι, πόση συγκίνησι νοιώθουμε πὸν θά σᾶς ἀφήσωμε. Δὲν θά σᾶς ξεχάσω με ποτὲ ἔστω καὶ ἂν ἀποκτήσωμε νέους. Κάποιον ἄλλον δρόμον θά πάρωμε τοῦ χρόνου. Μὰ δὲ θά σᾶς ξεχάσωμε.

Ἄντιό σας ἀγαπημένοι μᾶς συμ-

μαθητὰι. Σᾶς ἀποχαιρετοῦμε σφιγ-γοντας τὸ χέρι καὶ σᾶς εὐχόμεθα καλὴ πρόοδο.

Διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Στ' τάξεως τοῦ Ἐξαταξίου, Τετραταξίου καὶ Α' καὶ Β' Μονοταξίων Προτύπων.

ΜΑΙΡΗ ΤΣΑΚΕΛΙΑΔΟΥ

ΣΤ' 6)ξίου

ΠΗΓΑΙΝΩ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Τὴν περασμένη Πέμπτη ἦλθε ὁ θεῖός μου μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μᾶς εἶπε:

— Παιδιά ἐτοιμασθῆτε, θά πάμε στὸ χωριό, γιατί αὔριο γιορτάζει ἡ Παναγία.

Ἦταν παραμονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἀπὸ τὴν χαρὰ μᾶς, χοροπηδοῦσαμε. Στὴ στιγμή ἐτοιμασθήκαμε καὶ μπήκαμε ὅλοι στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινήσαμε. Μόλις βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ Φόρο πήραμε τὸ δρόμο πρὸς τὴν Κατσιακά.

Τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε σιγά-σιγά γιατί ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος λακκούβες.

Ἔτσι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά θαυμάσωμε τὴν ἐξοχή. Ἐδῶ βλέπαμε τὰ σιτάρια μεγάλα καὶ ἔτοι-

μα νά βγάλουν στάχυα. Πιὸ πέρα λειβάδια πὸν ἔμοιζαν σὰν πράσινα χαλιά κεντημένα μὲ λογιῆς - λογιῆς λουλούδια.

Ἀκόμη πιὸ μακρὰ σὲ μικροὺς λόφους προβατάκια ἔβασκαν ἀμέρινα. Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ὅλο καὶ προχωροῦσε.....

Τώρα τρέχει πολὺ καὶ δὲν προφθάνω νά βλέπω τὰ τοπία, μόνον τὰ βουνὰ πέρα μακρὰ.

Σὲ μιὰ ὥρα φθάσαμε στὸν Ἁγ. Γιώργη. Ἐδῶ ἐγήκαμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ συνεχίσαμε μὲ τὰ πόδια διὰ τὸ δρόμο ὡς τὸ χωριό.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΟΥΡΗ

Α' Τάξις 4)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ ΣΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

“Ολος ο κόσμος τὸ Πάσχα πηγαίνει ἐκδρομή. “Ολοι πηγαίνουν νά γνωρίσουν μέρη τὰ ὁποῖα δὲν ἐπεσκέφθησαν καὶ νά περάσουν χαρούμενα καὶ ξένοιαστα τὸ Πάσχα. Στὴν πόλι μας ἦρθαν πολλοὶ τουρίστες καὶ ἡ πλατεῖα γέμισε πούλμαν. Κοίταζα περίεργος ὅλα αὐτὰ καὶ σκεπτόμουν πὺν θά ἔλεγε ὁ μπαμπάς μου ὅτι θά περάσω με καὶ ἐμεις τὸ Πάσχα. Γι’ αὐτὸ ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπερίγραπτη ὅταν γυρίζοντας στὸ σπίτι ἡ μαμὰ μου, μοῦ εἶπε πὺν θά πηγαίναμε στὰ Τρίκαλα.

Ἀνυπόμονος καθὼς ἦμουν δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύκτα. Τὸ πρωτὶ ἦμουν κιόλας ἔτοιμος. Ἐπήραμε τὰ πράγματα μὰς καὶ ἐτραβήξαμε γιὰ τὸ πρακτορεῖο τῶν Τρικάλων.

Ξεκινήσαμε. Ἀφήσαμε πίσω μὰς τὰ Γιάννενα καὶ πήραμε τὸ δρόμο τοῦ Μετσόβου. Τὶ δρόμος Θεέ μου! Τὶ δρόμος ἐκεῖνος! Τὶ ἀπὸ τομὲς χαράδρες καὶ στροφές.

Προχωρήσαμε ἀρκετὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια μου ἀντίκρισαν ἕνα ὑπέροχο χιονισμένο τοπίο.

Ἦταν ἡ Κατάρρα. Βγάζοντας μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο δὲν χόρταινα νά βλέπω τὸ ἄγριο καὶ ὠραῖο τοπίο. Τὰ καταπράσινα πεῦκα φορτωμένα μὲ χιόνια. Ἐνας ὑπέροχος συνδυασμὸς χρωμάτων ἀπὸ τὸ κατάλευκο χιόνι καὶ τὸ καταπράσινο τῶν πεύκων. Τὶ χιόνι ἦταν ἐκεῖνο!

Σὲ λίγο μπήκαμε πάλι στὶς ἀπὸ τομὲς στροφές ὅταν κάποτε φτάσαμε στὸν κάμπο τοῦ Δεσπότη. Καθήσαμε λίγο καὶ συνεχίσαμε τὸ ταξίδι μὰς. Ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Ὁ ἥλιος χρυσοφέγγει στὸν οὐρανό. Οἱ μικροὶ καταρράκτες ἔχυναν τὰ νερὰ στοὺς μύλους. Ὁ σιγανὸς ἀέρας δροσίζει τὰ φλογισμένα πρόσωπά μὰς. Σὲ κάθε στροφή καὶ μιὰ ἐκπληξίς.

Ὁ σφερό τοῦ αὐτοκινήτου ἐπειδὴ ζαλίστηκε λίγο μὲ ἔβαλε στὴν θέσι τοῦ παρὰσφερό. Μοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα ὅτι βλέπαμε στὸ δρόμο μὰς. Ξαφνικὰ, ἐνῶ συνεχίζαμε τὸ ταξίδι μὰς, πρὸβάλλαν ἀριστερὰ μου κάτι θεώρατοι βράχοι πὺν στοὺς ὄμους των κρατοῦσαν τὶς οὐράνιες ἐκκλησίες. Τὰ Μετέωρα, εἶπα τῆς μαμὰς μου. “Ολοι οἱ ἐπι

βάται τοῦ αὐτοκινήτου κοίταξαν περίεργα ἔξω.

Προχωρώντας, τὰ Μετέωρα φαινόταν πὺν καλά. Τὸ αὐτοκίνητο πηγαίνει σιγὰ - σιγὰ, ὅταν κάποτε φτάσαμε στὴν Καλαμπάκα. Ὁ δρόμος ἦταν ἀσφαλτοστρωμένος. Ἡ γύρω φύσις γελοῦσε καὶ μὰς χαιροῦσε στὸ πέρασμά μὰς. Ἔτσι μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγουδία φτάσαμε στὰ Τρίκαλα.

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΑΣΠΡΟΤΑΗΣ
Ε' 6)ξίου

Τὸ χθεσινὸ χαλάζι

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἔρριξε χαλάζι καὶ ἔκανε μεγάλη καταστροφὴ στὰ χωράφια καὶ στὰ λουλούδια.

Ἐγὼ λυπήθηκα πολὺ. Τὸ χαλάζι ἔπεφτε σὰν μπάλλες ἄσπρες.

Ἐμὰς τὸ χαλάζι ἔσπασε ἕνα τζάμι. Τὸ χαλάζι ἔπεφτε στὰ λουλούδια καὶ τοὺς ἔκοβε τὰ φύλλα.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΤΑΜΟΣ
Α' Ἐξαταξίου

Ἡ κούκλα μου

Ἐχω μιὰ κούκλα ὁμορφὴ μὲ γαλανὰ ματάκια πὺν ἔχει μαῦρα τὰ μαλλιά καὶ κόκκινα χειλάκια.

Ἐχω μιὰ κούκλα ὁμορφὴ μὲ ρὸς φορεματάκια πὺν ἔχει ρόδα στὴν ποδιά κι' ἕνα ἄσπρο κάπελλάκι.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ Α. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
Β' Τάξις 6)ξίου

Τὰ ὀλόασπρα γαρυφαλάκια

Τὰ γαρυφαλάκια ἔχουν χρῶμα ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. Ἐμένα στὸ σπίτι μου ἀνθισαν τὰ γαρυφαλάκια. Τὶ ὁμορφα πὺν εἶναι!

Πὺν στολίζουν τὸν κήπο μὰς! Ὁ κηπουρὸς τὰ φύτεψε πολὺ ὁμορφα ἔτσι πὺν ἀχηματίζουν τὸ σῆμα τῆς Ἀκαδημίας.

Ἐγὼ, ὅταν εἶδα τὸν κήπο μὲ τὰ γαρυφαλάκια ἀνθισμένα χάρηκα πολὺ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΖΤΓΟΤΡΗ
Α' Τάξις Ἐξαταξίου

Ἐγὼ αὐτὲς τὶς ἡμέρες πὺν διέκοψε τὸ σχολεῖο λόγω τῶν ἐορτῶν τὶς πέρασα πολὺ καλά.

Ἰὴν Μ. ἐβδομάδα πηγαίνα στὴν ἐκκλησία καὶ ἀκούα μὲ προσοχὴ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ

Εἶναι Σάββατο καὶ εἶναι νύκτα ἡ ὥρα 12 ὅταν ξαφνικὰ ἀκούεται ὁ γλυκὺς ἦχος τῆς χαρμόσυνης καμπάνας πὺν μὰς καλεῖ ὄλους νά πάμε στὴν ἐκκλησία γιὰ νά γιορτάσομε καὶ πάλι τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μὰς.

Σηκώθηκα καὶ ἐγὼ μὰς μὲ τοὺς γονεῖς μου, πήραμε τὶς ἄσπρες λαμπάδες μὰς καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Ἡ ἐκκλησία φεγγοβολοῦσε.

Σὲ λίγο ἔσβησαν τὰ φῶτα καὶ ὁ παπὰς βγήκε ἀπὸ τὴν Ὠραία Πύλη καὶ μὲ μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα εἶπε:

— Δεῦτε λάβετε φῶς.

Ἔτρεξαν πολλὰ παιδιὰ καὶ μὰς λωσαν ποὺς θά πρωτανάψη τὴν λαμπάδα.

Ἀνέβηκαν οἱ παπάδες στὴν ἐξέδρα, διάβασαν ἕνα Εὐαγγέλιο καὶ ὕστερα ἔψαλλαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἀμέσως ἡ καμπάνα ἄρχισε νά κτυπᾷ χαρούμενα. Ὅταν τελείωσε ἡ Ἀνάσταση πῆγα στὸ σπίτι μου. Ἐκεῖ κοιμήθηκα πάλι γιὰτὶ ἦταν ἀκόμη νύκτα.

Τὴν πρώτη μέρα τοῦ Πάσχα τὴν πέρασα καλά.

Τὴν δεύτερη πῆγα στὸ χωριὸ τῆς μαμὰς μου. Καὶ τὴν τρίτη ἡμέρο τοῦ Πάσχα ἔπαιξα μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονᾶς.

Ἔτσι πέρασαν αὐτὲς οἱ ἡμέρες καὶ πάλι ἀνταμωθήκαμε μὲ τὸν κύριό μὰς, καὶ μὲ ὄλους τοὺς συμμαθητὰς μὰς.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δ' τάξις 4)ξίου

Καλὸς ὠρισεσ καλοκαίρι μὰς

Ἀρχισαν οἱ ζέστες! Ἐφτασε τὸ καλοκαίρι! Τὶ χαρὰ πὺν ἔχω! Ὅλα γύρω εἶναι ὁμορφα. Τὰ πούλια πετοῦν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ κελαῖδουν χαρούμενα.

Ὅλα τὰ λουλούδια φορέσανε τὰ καινούργια τους πολὺχρωμα φο

ΟΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ πρώτη καλοκαιρινή ἡμέρα

Ἦλθε ὁ Μάϊος.

Σὲ λίγο θὰ ῥθῆ τὸ καλοκαίρι. Οἱ μέρες μεγάλωσαν. Λάμπει ὁ ἥλιος στὸν γαλάζιο οὐρανό. Ὁ βοριάς ἔπαψε νὰ φυσᾷ.

Ἡ γῆ φόρεσε τὸ πράσινο χαλί της, τὸ ὁποῖον εἶναι κεντημένο μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια. Τὰ πουλάκια τσιτσιρίζουν χαρούμενα σὰν νὰ δοξολογοῦν τὸν Πλάστη γιὰ τὴν ὥραία καλοκαιρινή ἡμέρα.

Τὰ παιδάκια τρελλά ἀπὸ τὴν χαρὰ τους χοροπηδοῦν κάτω ἀπὸ τὶς χροσὲς ἀκτίνες.

Οἱ ἄνθρωποι τόσο ζεστάθηκαν, ὥστε ἔβαλαν τὰ καλοκαιρινὰ τω φορέματα.

Τὰ γόνια ἔλυσαν στὶς κορυφές. Μεγάλη χαρὰ νοιώθω γιατί μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τὴν ὥραία φύση. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ ἴδω τὸν ζωγράφος καὶ νὰ ζωγράφιζα μὲ πολύχρωμα χρώματα τὴν ὥραία αὐτὴ καλοκαιρινή μέρα δηλ. τὸν ἥλιο, νὰ γύνη τὶς χροσὲς τοῦ ἀκτίνες, τὰ λιβάδια πράσινα, τὰ παιδάκια νὰ χοροπηδοῦν ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ τὶς πεταλοῦδες καὶ τὶς μέλισσες νὰ ρουφοῦν τὸν χυμὸ τῶν λουλουδιῶν.

ΜΙΡΑΝΤΑ ΑΝ. ΚΩΣΤΑΡΑ

Δ' τάξις 6)ξίου

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

Τὰ κεράσια εἶναι κόκκινα καὶ γλυκά. Τὰ κεράσια τὰ τρώγουμε γιατί εἶναι πολὺ ὥραία.

Ἐμεῖς πήγαμε στὴν κερασιά καὶ εἶδαμε τὰ κεράσια της.

Ἡ κερασιά εἶχε καὶ λίγα ἄγουρα κεράσια.

Τὰ φύλλα τῆς κερασιᾶς εἶναι πριονωτά, πράσινα καὶ πολὺ ὀμορφα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΟΧΡΗΣΤΟΣ
Α'. Ἐξατάξιου

ρέματα καὶ οἱ μέλισσες καὶ οἱ πεταλοῦδες τρέχουν νὰ ρουφήξουν τὸ χυμὸ τους.

Κι' ἐμεῖς πετάξαμε τὰ βαριά παλτά καὶ τὰ μάλλινα ροῦχα μας.

Βάλαμε τὰ ἐλαφρὰ ροῦχα καὶ σὰν πουλάκια καὶ μεῖς τὰ παιδιὰ χαιρόμαστε νὰ τρέχουμε.

ΑΛΕΞ. ΚΑΖΑΚΟΣ

Α' τάξις 4)ξίου.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

Τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζῶο εἶναι ἡ γάτα. Μιὰ μέρα ἡ μαμά μου εἶπε πὼς ἡ γάτα μας ἐγέννησε τρία γατάκια. Ἀμέσως πηγαίνω στὸ ὑπόγειο καὶ βλέπω, σὲ μιὰ γωνιά, τρία μαύρα γατάκια. Δὲν ἐπλησίασα ὁμως, γιατί θὰ μοῦ ριχνόταν ἡ γάτα. Ἀφοῦ τὰ ἐκοίταξα κάμποση ὥρα, ἔφυγα. Σιγὰ-σιγὰ, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, μεγάλωσαν καὶ ἔπαιζα μαζί τους. Ἡ γριά μάνα τους μᾶς ἐκοιτοῦσε μὲ ἓνα βλέμμα, ὡσὰν νὰ ἔλεγε «ἄς εἶχα καὶ ἐγὼ τὰ νειάτα σας, νὰ ἔπαιζα μαζί σας».

Κάθε μέρα ἐπῆγαινα καὶ ἔπαιζα μαζί τους. Μιὰ μέρα, καθὼς ἐπῆγα νὰ τὰ ἰδῶ, ἀκούω λυπητερά νιαουρίσματα. Γυρίζω καὶ τὶ νὰ ἰδῶ! Τὰ δυὸ γατάκια ἦταν πεσμένα χάμω πεθαμένα καὶ τὸ τρίτο καθόταν καὶ νιαούριζε κλαυμάρικα ὡσὰν νὰ ἔλεγε : «Ἄχ καημένα ἀδελφάκια μου». Ἐγὼ συγκινήθηκα ἀπ' αὐτὴν τὴν σκηνή. Ἀλλὰ τὶ νὰ κάμω ; Τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Ὑστερα ἐπῆρα τὸ γατάκι νὰ παίξουμε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καρδιά. Πέρασαν πολλὲς μέρες ὥσπου μιὰ μέρα ἦρθε στὰ πόδια μου καὶ ἄρχισε τὰ παιγνίδια· ἐγὼ μὲ τὸ εἶδα χάρηκα καὶ ἀρχίσαμε νὰ παίξουμε ὅπως καὶ πρῶτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΖΑΛΙΓΚΑΣ

Τάξις Ε'. 6)ταξίου

Τὸ ζαμπάκι μας

Σήμερα ἀνθισε ἓνα ἄλλο λουλούδι στὴν οὐλή μας. Τὸ λένε ζαμπάκι ἢ κρίνο τῆς Παναγίας. Εἶναι ἓνα κάτασπρο λουλούδι. Τὶ ὥραία μυρωδιά πού ἔχει !

Πῆγα νὰ τὸ μυρίσω καὶ ἡ μύτη μου γέμισε κίτρινη σκόνη. Σ' αὐτὰ ἔρχονται οἱ μέλισσες καὶ ρουφᾶνε τὸ νέκταρ γιὰ νὰ κάνουν μέλι μοσχομυρισμένο.

Φέτος ἀργησαν πολὺ ν' ἀνθίσουν. Ἄλλες χρονιὲς ἦταν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀνθισμένα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

Α'. 4)ταξίου

Οἱ ὑπναράδες τῆς τάξεώς μας

Σήμερα οἱ θέσεις τῆς τάξεώς μας εἶναι ἀδειανές. Φαίνεται πὼς οἱ ὑπναράδες δὲν ξύπνησαν ἀκόμα. Θὰ τοὺς πῆρε ὁ γλυκὸς ὕπνος ὡς τὶς 9 τὸ πρωῖ.

Οἱ ὑπναράδες φαίνεται πὼς τὸ Σάββατο δὲν ἦλθαν στὸ σχολεῖο καὶ δὲν ἄκουσαν τοὺς δασκάλους μας γιὰ τὴν ὥρα πού θὰ μποῦμε μέσα. Ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἦλθαν στὸ σχολεῖο.

Οἱ Κίριοί μας μᾶς εἶπαν : Νὰ πᾶτε τώρα στὸ σπίτι σας γρήγορα καὶ τὴ Δευτέρα παίνομε ἡ ὥρα 8.

Ἐγὼ ἄργησα γιατί τὴν Κυριακὴ εἶχα πάει ἐκδρομὴ στὴν Πρέβεζα. Ἐμεῖς θὰ γυρίζαμε τὸ ἀπόγευμα στὰ Γιάννενα, ἀλλὰ περιμέναμε τὰ παιδιὰ τοῦ «Ἀβέρωφ» πού ἔπαιζαν μὲ τὴν «Νικόπολι» Πρεβέζης. Τελείωσαν τὸ παιγνίδι ἡ ὥρα 7. Στὶς 7 καὶ μισή ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Πρέβεζα καὶ στὶς 10 φτάσαμε στὰ Γιάννενα.

Ὅπως ἤμουν κατακουρασμένος ἔπεσα ἴσα γιὰ ὕπνο. Κοιμήθηκα μονοκόματα. Τὸ πρωῖ ξύπνησα ἡ ὥρα 7 καὶ μισή. Σηκώθηκα καὶ ἐτοιμάσθηκα καὶ πῆγα στὸ σχολεῖο.

Τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ παιδιὰ ἦσαν στὴν τάξι μας. Εὐτυχῶς πού δὲν ἔκαναν μάθημα ἀκόμα. Ἐτσι κι' ἐγὼ δὲν ἔχασα... Δὲν μὲ εἶπαν ὑπναρά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΛΙΑΣΣΑΣ

Β'. 4)ταξίου

Ἡ πεταλούδα

Οἱ πεταλοῦδες εἶναι ἡ ἐξέχωρη χαρὰ τῶν παιδιῶν.

Χθὲς ἐκεῖ στὸν κῆπο μου μιὰ πολὺ ὀμορφὴ πεταλούδα καθότανε ἐπάνω σὲ λουλούδι.

Ἐγὼ μὲ τὴν εἶδα πῆγα σιγὰ-σιγὰ καὶ προσεκτικὰ νὰ τὴν πιάσω. Αὐτὴ ὁμως μὲ μὲ τὴν πλησίασα κοντά της, πέταξε καὶ πῆγε σὲ ἄλλο λουλούδι. Πάλι κοντά της ἐγὼ τρέχοντας νὰ τὴν πιάσω. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν πιάσω καὶ πάλι. Πολλὲς φορὲς δοκίμασα νὰ τὴν πιάσω ἀλλὰ τίποτε ! Πάντοτε μοῦ ἐξέφυγε ! Ἐτσι κι' ἐγὼ βαρέθηκα νὰ τὴν κυνηγῶ καὶ τὴν ἀφῆσα ἐλεύθερη.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΤΣΕΛΛΑΣ

Α'. 4)ταξίου

ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Την 1ην Ιουνίου 1958 στο Δημοτικό Κήπο έγιναν με επίσημη
τητα τα αποκαλυπτήρια της προτομής του Σουλιώτη πολεμιάζου
ΝΟΤΗ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

